
Ho faig amb amor

NOTA DE L'AUTORA

Tot sovint em paro a pensar en el que m'envolta. Moltes vegades em pregunto pel que està passant en aquest precís instant al món. M'agradaria poder allunyar-me de la Terra i des de dalt, contemplar la totalitat del món i poder comptabilitzar i trobar respostes a les meves preguntes.

Em pregunto quantes persones estan naixent en aquest segon en què jo hi estic pensant i quantes neixen el segon següent. Em pregunto quantes persones estan perdent la vida per cada alenada d'aire que jo inspiro; quantes d'elles per raons naturals i quantes d'elles passant por, en una guerra o en mans d'un assassí. M'imagino la quantitat de gent que pot estar viatjant en avió o que pot estar atrapada en un embús de cotxes a l'entrada de les grans ciutats del món. I quanta gent està vessant llàgrimes per patiment, i quants les vessen per alegria. I em demano quants nens estan essent abandonats o assassinats pels propis pares. Reflexiono sobre el nombre de persones que en una sola hora i a tot el món els poden diagnosticar un càncer o un alzheimer. I quantes persones estan fent l'amor per primera vegada, i quantes l'estan fent per última vegada sense ni saber-ho. També em pregunto quantes persones tenen el mateix nom i cognoms que jo i, si és que hi ha algú, em pregunto si té un caràcter similar al meu.

La darrera pregunta que em formulo és quanta gent a tot el món es pregunta aquestes coses alguna vegada durant el dia, i quanta gent ho fa en el mateix moment que jo.

Sí. L'Univers és gran, enorme. I nosaltres, els humans, vivim en un diminut cos del gegant Univers, la Terra. Nosaltres que encara som més diminuts i creiem ser els més grans. Nosaltres que som sis mil milions de persones convivint o intentant conviure juntes. Nosaltres que sempre confiem que no ens passarà res. Malauradament, la vida és estranya i de vegades en un cercle molt petit poden passar moltes coses. I no és necessari preguntar-nos pel que passa a tot el món. Al cap i a la fi, tots vivim a un mateix lloc.

I ara, em pregunto quantes persones després de llegir això es faran les mateixes preguntes algun dia.

Es lleva i s'aixeca amb molta energia, com cada matí, entre parets verd poma. Sempre li han agradat les pomes i ara s'ha pintat l'habitació d'aquest color que li recorda els diumenges de quan era petita. És jove i sap que la vida a voltes dóna cops, per això ella intenta viure cada dia al màxim. Tot just fa un mes que s'ha traslladat a viure a la gran ciutat i ha deixat enrere el poble. Té ganes de conèixer un nou espai i nova gent, però amb això no vol oblidar els vells amics que encara li resten al poble i amb els quals encara es manté en contacte. La Joana s'ha passat els trenta anys de la seva vida vivint en un poble petit on tothom es coneix i ara, simplement, vol experimentar i conèixer. Vol saber què se sent al caminar per carrers plens de gent que no coneixes. Durant aquest darrer mes, mentre es traslladava, ha estat cercant ofertes de treball que estiguessin a la vora, les ha anat sospesant i ha assistit a diverses entrevistes de feina. Avui assistirà a la darrera. Està molt il·lusionada perquè creu que si tot va bé obtindrà una molt bona feina. Es tracta d'una feina que li agrada i que sembla força ben pagada.

El despertador sona i ella es gira cap a la finestra des del llit. Entre els finestrans veu com entren els raigs de sol i com queden reflectits a la seva paret verd poma amb una altra tonalitat més clara. Amb un impuls s'aixeca del llit i se'n va cap al menjador. Obre el balcó i mira la temperatura exterior. 22 graus. En un tres i no res se'n torna cap a l'habitació i obre el seu armari.

- Avui fa sol i sembla que farà una mica de calor – diu en veu alta mentre agafa un vestit –, em posaré aquest vestit que em van regalar. Tothom diu que em queda molt bé i la primera impressió en una entrevista de feina és molt important!

Es dutxa. Es vesteix. Es pentina i es pinta una mica. Tampoc massa. No vol semblar molt atrevida, però vol marcar els trets de la cara que l'afavoreixen. Es mira al mirall i somriu amb picardia. “*Tot anirà bé*” pensa. Li han ensenyat que la confiança la fa més forta i ella no vol ser dèbil.

Surt al carrer i somriu. Sempre somriu. No té motius per no fer-ho. Ha baixat a comprar el pa, però finalment es decideix per esmorzar a la fleca. Un cafè amb llet i un entrepà de fuet. Llestos, ja se'n pot anar cap a l'entrevista. Duu en un paper apuntada l'adreça on s'ha de dirigir. “Carrer Mestre Joan Batlle, 6”. Es tracta d'una empresa de publicitat. La Joana té la carrera d'audiovisuals i podria ser un bon fitxatge. Hi ha arribat després d'agafar el metro i caminar uns deu minuts. Plantada davant d'un edifici modern es mira el rellotge. És l'hora adient per entrar, ni massa aviat ni massa tard. Prem el timbre i les

portes s'obren. S'acosta al mostrador on hi ha un noi jovenet que amb curiositat la mira de dalt a baix. La Joana somriu.

- Vinc per una entrevista de feina. Vaig trucar i em van donar hora a les deu.

El jove abaixa la mirada i afirma amb un moviment de cap. Amb una veu dolça pregunta:

- El nom si us plau?
- Joana Fau.
- D'acord, ara la cridaran. Si vol pot seure en aquelles cadires d'allà. – afegeix assenyalant amb el dit cap a una sala.

La Joana somriu i es dirigeix cap a la sala d'espera mentre escolta com el jove de recepció agafa el telèfon que comunica els diversos despatxos i diu:

- Ja ha arribat la Joana Fau, venia per l'entrevista de feina. – i després d'un silenci afegeix quasi murmurant -, vesteix un vestit per sobre els genolls i els cabells deslligats per damunt les espatlles...

La Joana queda sorpresa, però no dóna més importància a l'assumpte. “*En publicitat les imatges són molt importants i potser per això en aquesta empresa valoren la imatge dels treballadors*”, pensa.

Entra en aquella sala buida i s'asseu a una de les cadires, però de seguida la ve a buscar una dona una mica més gran que ella, però d'aparença jove. És alta i té els cabells castanys, i té una mirada molt viva.

- Hola -, diu somrient – ets la noia que ha vingut per l'entrevista? Joana Fau? – afegeix llegint d'un paper que sembla ser el currículum que havia enviat.
- Sí.
- Hola Joana, sóc l'Helena, treballo aquí des de fa uns anys. T'acompanyaré a veure en Marc, que és el nostre cap.
- D'acord, moltes gràcies.
- No deus estar pas gaire nerviosa, no? No pateixis gens! En Marc és molt simpàtic i és agradable parlar amb ell. Ja veuràs com de seguida et caurà molt bé!
- Esperem que sí -, i somriu.

Mentrestant l'Helena ha anat conduint la Joana pels passadissos i ascensors corresponents i ara es troben davant d'un despatx. L'Helena entra primer i fa passar la Joana.

2

L'Helena és escriptora. Li agraden les paraules i gaudeix jugant amb elles, per això escriu poesia. Ho fa sense cobrar, per gust. Tot i que té els seus quaderns amagats, desitja que la seva filla els trobi quan sigui una mica més gran. La seva filla Mariona té quinze anys, i l'Eduard i ella fa divuit anys que es van casar. L'Helena treballa en una agència publicitària. És molt bona fent eslògans perquè sempre troba les paraules adients. S'entrega molt a la seva feina i la fa amb molta passió. A vegades els seus companys es pregunten quin és el motiu que l'empeny a passar-se més hores al despatx de les necessàries. És amant de les roses i de la bona música. Li agrada el mar i la muntanya. Aprecia els instants curts de felicitat i està enamorada, o això creu. Tot i que en ocasions la seva vida trontolla, l'Helena aparenta viure la vida que sempre havia somiat.

Avui l'Helena ha mort. Ha mort a casa seva. Ha mort entre els seus.

Ha mort al menjador. Por. Pànic. Horror. Una mirada colèrica enfrontant-se a una mirada esporuguida. Unes passes fredes, properes. Sanglots. Una veu suplicant. Crits. Crits i plors. El so d'un cos que xoca contra el terra fred de l'habitatge. Un crit. Un cop de porta. Gemecs de dolor. Una respiració profunda, lenta, dèbil. El motor d'un cotxe que s'engega. Una vida que trontolla. Algú que panteixa. Una derrapada estrident. I després de tot silenci. Silenci fred, mort, perpetu. Un silenci tan intens que ni tan sols deixa sentir com la vida s'escola per les ferides de l'Helena igual que ho fa la sang.

Aquesta nit s'ha acabat una vida i una altra s'ha trencat. L'Helena ha mort i amb ella una part de la Mariona. Només té quinze anys. Tremola. Té por. Plora. Murmura. Ningú respon. L'Helena ja no hi és, però la seva mirada segueix apuntant cap al sostre. És una mirada buida, sense vida. La Mariona abraça el cos mort de la mare. La crida. No respon.

Avui, a l'Helena l'ha mort un dels seus.

La Mariona s'aixeca de terra. Amb la mirada enllagrimada fa una trucada i s'asseu vora la finestra. A fora fa fresca. A dins fred. La Mariona resta immòbil i en silenci.

Sona el timbre de la porta. Silenci. Torna a sonar. La Mariona s'aixeca i obre. De cop i volta un munt de gent comença a entrar. S'acosten a ella i la tapen amb una manta. L'estiren cap a fora de casa seva. De la seva llar. De la seva presó. Uns altres s'acosten

a l'Helena, la seva mare. Li fan fotos i la cobreixen amb una manta. La Mariona es nega a abandonar l'Helena. Es resisteix a sortir de casa. Tres cossos poden amb ella. I la porten fora. Després tot va fluint sense que la Mariona se n'adoni. Un metge li fa una revisió. Uns policies li fan unes preguntes. Una noia diu que li buscaran una nova llar. Però mentrestant, silenci. La Mariona no sent ni escolta res. Des de fa molta estona veu una pel·lícula que ha quedat gravada al seu cervell. Té la mirada fixa a l'herba mancada de verdor.

--- -- ---

Totes les històries es remunten a un passat. Tot el que succeeix acostuma a tenir uns antecedents, un per què. El perquè d'un tràgic final cal buscar-lo, doncs, en els seus inicis.

Llavors jo era molt petita.

3

Merda! S'ha acabat l'estiu. Quin pal, només de pensar-hi ja em poso malalta. Encara no he sortit prou i no he pogut conèixer cap noi especial. A més a més encara tinc el mateix color de llet de quan vam plegar el 21 de juny. Les vacances han passat volant i imaginar-me asseguda a classe durant sis hores... El so d'aquest despertador m'acaba de matar. M'hauria d'aixecar, perquè només faltaria que arribés tard el primer dia del curs. Sento l'escala. Malament, la mare em ve a despertar com quan tenia sis anys. Que no sap que ja en tinc catorze i que tinc un despertador? Encara es pensa que la nit abans del primer dia de curs no puc dormir.

- Toc toc, que hi ha algú?

Sí mama, no m'he fugat encara... tot i que potser m'ho plantejaré. Ja està, ja ha entrat i ara em començarà a fer la formigueta com quan tenia tres anys.

- Aina tens una formiga al llit, que no la notes? Ui, si ara t'ha pujat a la cama!
- Mama que em sé el truc de la formiga! Deixa de fer el burro si us plau que ja m'aixeco!

Ja està. A veure què em puc posar avui...és el primer dia i la gent que no has vist en tot l'estiu et mira esperant que hagi canviant i que ara siguis model. Jo segueixo igual, així que qualsevol cosa anirà bé. Pim pam. La samarreta d'Itàlia que m'ha portat la tieta i els texans.

Ui, faig tard! Millor que esmorzi directament i no m'ho hagi de dir la mama, que sinó encara discutirem com sempre. Un got de llet freda amb Colacao i quatre galetes comptades. Tinc temps de rentar-me les dents?

- Nena faràs tard!

No en tinc. Encara m'he de preparar la bossa amb els llibres. Au, ja ho tinc tot! I ara marxo corrents. Mira qui surt de casa ara!

- Hola Sanja! Com ha anat l'estiu?
- Hola Aina! Molt bé! i el teu, què tal?
- Bé, però llàstima que ja s'acabi.
- *Bueno*, ara tornem als antics costums d'anar tard a classe juntes, no?

- Sí

Parlant d'anar corrents... potser que comencem a fer-ho.

Uff! Quina correguda! Em pensava que no arribariem. El timbre encara no ha sonat i és el típic dia que tothom fa l'hipòcrita i simula interessar-se per la vida i per l'estiu de tothom. És odiós. Sort que avui serà un dia molt *light*, perquè tots els professors ens explicaran com enfocaran la seva matèria i com volen que treballem. Ah, i el més important, començaran a menjar-nos el *tarro* perquè aquest any ens toca decidir quin itinerari volem escollir pel curs vinent. Això de que canviïn el quart d'ESO és un merder!

Sort que el dia ha durat poc. Marxo a casa corrents... o millor no. Avui no tenim deures, convidaré la Sanja a casa a berenar i a mirar una pel·lícula.

- Sanja! Et fa venir a casa a berenar i a veure una pel·lícula?
- M'encantaria tia, però no puc... La mare no em deixa sortir ara que comença el curs.
- Però si avui encara no tenim feina!
- No... però millor que no me la jugui amb ella. Ens veiem demà, *vale*?

D'acord... Amb la Janira tinc totes les de perdre. Té molt de caràcter i té a la Sanja molt controlada. I després jo em queixo... En fi, marxaré cap a casa.

Sembla que la mare no hi és. Millor! Així no m'empiparà i em preguntarà: qui és el teu tutor? Qui et dóna mates? I ciències? A veure si m'ha deixat apuntat què he de preparar per sopar o si he d'estendre alguna rentadora...Mira, una nota.

Petita! M'han enviat un busca i he hagut d'anar a l'hospital. De seguida que acabi tornaré que vull que m'expliquis com ha anat el primer dia!

Petonets,
La mare

M'ho imaginava.

4

La Nashma vesteix de color blanc. Fa tres mesos i escaig que va complir els setze anys. Però això per la seva mare és igual. La cultura està tan arrelada en ella com si es tractés d'un desmai centenari a la terra. Està a l'habitació tancada amb la seva germana Sanja, que només té onze anys. La Sanja l'ajuda a vestir-se i a pentinar-se, mentre la Nashma plora.

- Ni tan sols sé quina cara té! -, i sanglota. – El dia d'avui hauria de ser el més feliç de la meua vida, quan camino cap a l'altar per lligar-me a la persona que estimaré tota la vida...

Entretant la Sanja li puja la cremallera del vestit i l'abraça. La Sanja és petita però sap que a partir de demà la seva germana ja no viurà a casa seva i que la Nashma ho està passant malament.

- Només sé que es diu Amir i que té trenta-sis anys! I amb això me n'he d'anar a viure amb ell per sempre?
- Tot anirà bé -, la consola la Sanja no massa convençuda del que diu.

De cop i volta algú truca a la porta. És Janira, la mare. La Nashma deixa de plorar, canvia la cara totalment i la Sanja va a obrir. La Janira es dirigeix cap a la Nashma amb un somriure d'orella a orella i l'abraça amb força.

- Ai! La meua nena petita que ja no és tan petita. Avui és un dia molt important perquè a partir de demà formaràs part d'una altra família a la qual hauràs de cuidar. Espero que tot el que t'he ensenyat ho utilitzis.
- Sí, mare. – afegeix mentre pensa que és més important per a Janira que per a ella mateixa.
- Estàs preparada filla? Al menjador ja hi ha tots els convidats.
- Sí, un moment només i ja baixo.
- No tardis gens.

La porta es tanca darrera la Janira i la Nashma s'incorpora per abraçar la seva germana. Dóna una última volta a la sala que fins ara havia estat la seva habitació i diu:

- Ja és l'hora, San.

La Sanja obre la porta i baixa les escales fins al menjador. De cop es fa silenci i la núvia baixa per les escales i tothom la mira. Janira s'emociona. Davant de la llar de foc un home vesteix elegant i es gira a contemplar la que serà la seva esposa. Somriu.

La cerimònia acaba i tothom sembla estar molt content. Arriba l'hora de marxar cap a casa. Avui la Nashma dormirà en una nova llar i en un nou llit, al costat del seu espòs. Ella té setze anys i ell trenta-sis. Amir obre la porta i convida la núvia a abandonar la llar de la seva infància. Ella es gira i amb la mirada s'acomia de tots els objectes que l'han acompanyat durant la seva infantesa encara recent.

Han arribat a casa d'ell. Amir baixa del cotxe i dóna la volta per obrir la porta a la seva esposa. Nashma baixa i camina cap a l'entrada. El trajecte ha estat curt, però molt intens. Una tensió que es podia tallar amb ganivet regia l'ambient dins l'automòbil. Un cop dins, Amir es mostra amable, li ensenya totes les cambres de la casa i, finalment li mostra la seva habitació. L'habitació que té el llit de matrimoni. Ambdós estan tensos; no es coneixen. Són dos autèntics desconeguts que avui dormiran al mateix llit de matrimoni. De cop i volta la Nashma parla,

- Coneixem-nos -, i somriu.
- Com vols que ho fem?
- Podríem fer-nos preguntes entre nosaltres. Jo et faig una pregunta a tu i després tu una altra a mi, però no s'hi val fer la mateixa pregunta sempre!
- Podríem fer-ho d'una altra manera... -, xiuxiueja Amir.

Amir pren el poder i agafa Nashma i l'estira sobre el llit. Ella queda sorpresa, però sap que és important consumir el matrimoni, la seva mare li ho ha dit mil vegades. Nashma es deixa portar. Amir la despulla a poc a poc i li fa l'amor delicadament.

Fa vint-i-sis anys que es van casar i que cada matí es desperten l'un al costat de l'altre. S'estimen. Ella és psicòloga, però no exerceix com a tal. Treballen junts a la fleca del barri que havia estat del pare de la Mònica. A quarts de cinc es lleven per tal que el pa s'estigui coent a quarts de sis. A les set obren la fleca. Avui no ha estat diferent. Tots els veïns del barri han entrat a comprar el pa i han estat conversant deu minuts amb la parella. D'altres han preferit esmorzar allí mateix, com en Jaume o la Joana.

En Jaume té quaranta-tres anys i sempre ha viscut sol. El pare va marxar quan ell tan sols era un nen. La mare va morir fa dos hiverns. Germans, cap ni un. Parelles, aquelles que va tenir quan era un adolescent. Als divuit anys es va cansar d'estar lligat a algú i va decidir que viuria de flor en flor. Les primaveres han anat passant i no ha trobat mai cap flor en la qual pogués aterrar per viure-hi d'una manera estable. És metge d'urgències nocturnes i això tampoc li permet gaire de sortir per conèixer dones. Quan acaba el seu torn a les vuit del matí se'n va a esmorzar i després puja al seu pis a dormir. Aquesta nit ha estat una nit molt moguda, però tot i que no té gens de gana va a la fleca a saludar en Rafael que sempre l'espera. Quan entra, en Rafael el saluda amablement i de seguida li porta el seu esmorzar. Avui un entrepà de formatge i un suc de taronja.

- Bon profit – diu en Rafael -, molta feina aquesta nit?
- Sí. Ha estat una nit molt accidentada, no he pogut parar en cap moment.

Acte seguit en Jaume esmorza tranquil·lament. Quan ha acabat s'incorpora per marxar i s'acosta al mostrador. En Rafael somriu.

- Què farem demà, Jaume?

En Jaume rumia una mica i contesta:

- Demà un entrepà de pernil del país i el suc de sempre.
- Així serà. Fins demà i descansa -, i li pica l'ullet.
- Fins demà.

La Mònica estima el seu marit, però sap que ell li amaga alguna cosa des de fa molts anys. Com a psicòloga que és reconeix que li va passar alguna cosa quan era petit. Malauradament ell no en parla.

En Rafael té mig segle de vida. El primer quart va ser infeliç; el segon, feliç. El primer quart no va ser estimat; el segon, sí. En Rafael té un secret amb el que ha viscut sempre i no té intenció de fer-lo públic a ningú, ni tan sols a la dona de la seva vida. Se n'avergonyeix, tot i que no hauria de fer-ho. En Rafael no va tenir infància.

Acabada la jornada de forner, la parella se'n va a casa. Tots dos són amants dels llibres i per això, després de córrer una hora i dutxar-se, es posen al sofà a llegir. La Mònica llegeix *Els homes que no estimaven les dones*. Ha guanyat molta fama i té curiositat per saber què s'amaga dins d'aquell títol. En Rafael prefereix llegir algun llibre vell, d'aquells que té en una caixa empolvorada. Fa poc que en Rafael s'ha decidit a obrir totes aquelles caixes plenes de records. Avui en Rafael vol llegir *El màgic d'Oz*. Abans d'endinsar-se en el fantàstic món d'Oz fulleja el llibre i en cau alguna cosa. Una foto. Una nota.

Màgic d'Oz, ajudam sisplau!

De cop i volta la negror del seu passat, la negror de la seva infància torna a visitar-lo.

6

- Mira Marc et presento la Joana, que ve per l'entrevista de feina...
- Hola -, saluda convençuda la Joana.
- Encantat! Seu aquí i parlem una estona

La Joana, viva com sempre, s'asseu a la cadira que hi ha just davant de la taula d'en Marc. L'Helena, amb discreció, abandona la sala i espera impacient al passadís. "*Podria ser una bona incorporació pel nostre equip!*", pensa. Passen els minuts i la Joana no surt. Des del passadís sent com conversen però no arriba a percebre al cent per cent allò que diuen. Tot i això, el to de veu que tots dos gasten fa pensar que la Joana es quedarà a la casa. Uns minuts més tard la Joana surt del despatx.

- Helena, que pots venir un moment? – diu en Marc. L'Helena s'afanya a presentar-se davant de la seva taula. – La Joana començarà demà; com ja saps és una gran oportunitat per la nostra empresa tenir una dona amb les qualitats que té ella...
- Ho sé, m'he llegit el currículum i he quedat atònita
- És per això que m'agradaria que avui li ensenyessis tots els racons de l'edifici i la presentessis a la resta de companys. Com més aviat faci amics millor!
- D'acord!

L'Helena surt del despatx i es troba amb la Joana que l'espera a fora. Somriu i això és bo.

Llavors jo era molt petita. Els pares feia temps que s'havien casat. I jo estava a punt de fer els sis anys. Em trobava en aquella etapa en què els infants emmagatzemen els records més dolços que constitueixen la seva meravellosa infantesa. Jo, però, em trobava molt allunyada d'aquesta feliç i despreocupada infància. No entenia què passava. De fet, tot allò s'havia convertit en una dolorosa rutina per a mi i em resultava, desgraciadament, quotidià. Em passava les nits arrupida sota els llençols del meu llit i amagant el cap sota el coixí, que es va convertir en el meu escut protector per excel·lència. El coixí no m'impedia sentir tot el que passava just a sota de la meua habitació, però m'ajudava a trobar-me més protegida. Les parets de l'habitació estaven pintades d'un color blau cel que semblava que em podia allunyar de tots els mals que a la nit et poden assetjar. Tot i això, aquell color celestial no m'allunyava del terror que es coïa dins la meua llar i tampoc m'aïllava de la negror de la nit que abraçava casa meua. La negror que l'estrenyia fort i l'anava engolint dia rere dia; a poc a poc com si pretengués empassar-se-la una nit qualsevulla.

Tot havia començat, com diuen totes les històries semblants a aquesta, amb petites discussions. Discussions que sorgien arran de no preparar el plat que el pare volia per sopar o de no ser a casa quan el pare arribava tan cansat de la feina. Ell no entenia que la mare també treballava, que plegava tard i que, a més a més, també tornava cansada. Passava sovint que el pare s'enfadava amb la mare i l'esbrancava amb molta agressivitat. Ella sempre li demanava perdó i s'aguantava les llàgrimes, car sabia que si deixava que llisquessin pel seu rostre podia provocar que el seu marit s'enfadés encara més. Ella sempre li acabava regalant un dolç somriure i caient en els seus braços. Ell l'abraçava i li amanyagava els cabells, mentre li deia: *"No m'ho tornis a fer. No m'obliguis a escridassar-te."* La mare restava en silenci i deixava que el pare la besés. I es deixava portar i li regalava paraules a través del llenguatge universal. A través d'un petó de complicitat.

Després d'aquest episodi, la mare cuinava alguna cosa per sopar, lleugera i ràpida. Sopàvem i ells parlaven, mentre jo els observava i els seguia amb la mirada, com qui segueix un partit de tennis atentament per no perdre's cap detall de la situació. D'un costat del camp a l'altre, d'una punta de la taula a l'altra. De seguida que acabava de sopar, el pare m'enviava a dormir i jo m'aixecava de la taula, pujava les escales, i m'hi asseia. Passava poca estona asseguda a l'escala, perquè la mare així que podia

s'escapava de la mirada penetrant del pare excusant-se en que pujava a l'habitació a explicar-me una història. És cert que pujava, però mai m'explicava cap història. Em tapava fins al nas i m'acariciava els cabells. De vegades murmurava algunes paraules incomprensibles, carregades de secretisme i clandestinitat, que fugien d'un monstre que habitava a tan sols uns pocs metres sota del meu llit. Normalment, però, acostumava a cantar-me una cançó amb una melodia molt trista. I sempre em mirava fixament als ulls amb una certa tendresa. Ella, amb els seus ulls avellanats, penetrava dins els meus, color cafè torrat. Ara, que encara recordo aquella mirada seva, sóc capaç de veure més enllà de la tendresa que brillava en els seus ulls, i hi veig la por que s'hi amagava. La mare passava l'estona que fos necessària al meu costat, per tal de que m'adormís. Ella m'ajudava a entrar en una altra casa que es trobava en un altre món pintat de colors vius, molt distant d'aquell en el qual em llevava cada matí.

L'endemà, quan la mare em venia a despertar i baixàvem a esmorzar, ens trobàvem sobre la taula de la cuina un ram de roses vermelles amb una nota. "*T'estimo*". La mare somreia i em deia: "*Mira què boniques que són les flors que el teu pare m'ha regalat.*"

8

Fa molts anys, quan no tothom tenia una televisió i totes eren en blanc i negre...
Llavors un nen s'amagava sota el llit dels seus pares.

- Rafael! On culleres t'has amagat?

I silenci. Cap resposta.

- Rafael! M'estic enfadant! Fes el favor de sortir d'allà on siguis perquè si et trobo jo t'asseguro que te'n penediràs de debò!

Silenci. Silenci i un nen que roman a la seva fortalesa on res ni ningú el pot atacar. I amb ell el llibre que li obre les portes a un món màgic. Li obre les portes cap a un món on un mag pot solucionar-ho tot i fer feliços aquells que no ho són. *El màgic d'Oz*.

- Si surto em farà mal... no vull... – somiqueja algú sota d'un llit. Se senten unes passes decidides que pugen les escales cap al pis de dalt. – Ara sí que estic perdut...

En Rafael és més ràpid i amb una empenta ja s'ha incorporat i silenciosament surt de l'habitació i entra al lavabo. Ajusta la porta, s'asseu a la tassa del vàter i comença a cantar ben alt. S'obre la porta.

- Rafael què fas aquí?
- Estic fent caca, papa
- Doncs acaba ràpid i baixa a sopar.

Se n'ha sortit.

--- -- ---

- Amor què tens?
- Res, res... – respon dissimulant, - de cop i volta m'he recordat de moltes coses de quan era petit. *El Màgic d'Oz* era el meu llibre preferit, saps?

- És un llibre preciós
- Sí, - i somriu. – Bé, però ara ja és hora d'anar a dormir, sinó no ens llevarem!
Bona nit Mònica.

Ell apaga el llum. S'estira i es tapa, però no pot dormir. Té els ulls oberts com taronges, igual que les ferides que mai no van cicatritzar.

9

Quina hora deu ser, ja? Ostres! Si ja són quarts de nou del vespre! M'ha passat la tarda volant i me l'he passat davant de la pantalla. Suposo que aviat arribarà la mare i soparem. Vaig a dutxar-me.

Ring, ring. Sona el telèfon, ara que m'anava a dutxar!

- Diguei?
- Hola nena, sóc la mare!
- Hola mama, ja véns?
- No noia, urgències està a vessar i m'hauré de quedar unes horetes encara. Fes-te sopa i una truita per sopar, d'acord?
- *Vale* mama!
- Fins després, adéu!

Apa, ja estic dutxada i sopada i no tinc gens de son. Em connectaré una estoneta més al *messenger*, a veure si hi ha en Jaume connectat. L'acabo de conèixer, però em cau molt bé. Ens entenem... Com ho podria explicar... Simplement és com si m'entengués perfectament... Feia temps que no trobava algú així. M'agrada.

10

Asseguts a la taula del menjador, pare i fill. El petit tot just acaba d'aprendre a sumar. Està fent els deures mentre el pare llegeix el diari al seu costat, pendent per si l'ha d'ajudar.

- Dos més sis...- murmura en Rafael i de reüll comprova que el pare no l'estigui mirant. – dos més sis... –

El pare no l'està mirant. Lentament aixeca dos dits de la mà dreta i comença a afegir, és a dir, a aixecar, un per un els dits fins arribar a sis.

- Però què fas? – i li pica els dits amb la mà.
- Res...
- No veus que així no n'aprendràs mai?
- Ho sento, papa
- Jo sí que ho sento! I ho sento per tu! Perquè no pot ser que amb sis anys ja facis trampa! És que vols ser un inútil tota la teva vida? És que no vols servir per res? Hòstia Rafael!

En Rafael abaixa el cap i escolta els mil i un renecs que el seu pare li tira al damunt. “*No ho hauria hagut de fer... no ho hauria hagut de fer... no ho hauria hagut de fer...*”. Aquestes són les úniques paraules que li passen pel cap.

- Va, acaba els deures! I ara no facis trampa, perquè no et penso treure els ulls de sobre!
- D'acord... – i de seguida torna a murmurar, - tres més set... tres més set...

Silenci. Tensió. Concentració. Nervis. Por.

Tres més set. Tres més set.

- Inútil! Tres més set fan deu! Està vist que sense les mans no ets ningú! Sense les mans no saps comptar! I com t'ho faràs quan et tornin el canvi a una botiga, també comptaràs amb les mans? I quan hakis de posar les espelmes al pastís d'aniversari del teu fill, com comptaràs quantes en necessita? Amb les mans? Tres més set fan deu! ... Però es pot saber d'on has sortit?

I en Rafael arrenca a plorar. Silenciosament. No vol, ni pretén, despertar encara més la fúria del seu pare.

- Maleït nen! No ploris! Que ja tens sis anys! Si en tinguessis tres ho entendria! Però en tens tres més tres! Saps què vol dir això? Sis anys, Rafael! Fes-te gran d'una vegada!

I en Rafael s'aixeca corrents de la taula del menjador i puja les escales cap a la seva habitació. Rellisca i cau de genolls. Sang. Una rascada i un cop.

- Vine cap aquí! –, s'ha aixecat i l'ha agafat pel braç amb força.
- Em fas mal papa – ,respon en Rafael somicant.
- A tu tot et fa mal! Ets un *tiquis-miquis*! –, i encara l'estreny més, per demostrar-li qui mana a casa.

I a en Rafael, que només té sis anys, li toca callar. Li toca aguantar-se i deixar de plorar. Li toca ser gran i aprendre a sumar per saber comprovar el canvi. Aprendre a sumar per saber quantes espelmes haurà de posar al pastís d'aniversari del seu fill.

--- ---

A la fleca fa tres hores que treballen i ara s'acosta l'hora en què en Rafael i la Mònica tenen més clients i van de bòlit.

- Bon dia Rafael! – saluda una dona vella de rostre amable.
- Bon dia senyora Quimeta, què posarem avui?
- Tres barres de quart. A veure... mira posa'm aquella tan grossota i maca que tens allà – i senyala amb el dit -, exacte! Aquesta mateixa. I les altres dues, tu mateix.
- Miri, ara la Mònica li ho cobrarà.
- Moltes gràcies noiet!

I per allí apareix en Jaume i comença a xerrar amb en Rafael. Sembla més animat que mai.

- Caram Jaume, sí que t'ha provat la feina avui!

- No siguis burro! La feina em té fins al capdamunt! Em passo les nits fent tombs pel barri amb el cotxe i em trobo amb cada esceneta... Sí guaita, aquesta nit he hagut d'intentar que un home no se suïcidés. Ja t'ho pots imaginar. La policia, els bombers i jo allà al mig. Que m'he estat més d'una hora parlant amb el bon home per tal de que baixés!
- I ha baixat al final? -, i li porta el seu esmorzar: un entrepà de pernil del país i el suc de sempre, tal i com havien quedat.
- Sí, noi.
- I doncs Jaume, què m'expliques que estàs tan content?
- Jo? Ves, que vols que t'expliqui! Ja ho saps tot de mi!

Però en Rafael no ho sap tot d'ell, de la mateixa manera que ningú ho sap tot d'en Rafael.

Ja fa dos anys que són casats i la seva relació ha canviat completament. Ell ja no és tan delicat ni té la mirada tan il·lusionada com ara fa un parell d'anys. Ella, tot i no ser tant petita, cada vegada té més por.

És tard, és vespre i és fosc. La Nashma porta tot el dia a casa sola, tancada, avorrida. La seva rutina consisteix en llevar-se i preparar l'esmorzar i el dinar que el seu marit s'ha d'endur a la feina. Després es dedica a anar a comprar, netejar, rentar la roba... Fins que al vespre, l'Amir torna a casa de treballar i es vol trobar el plat calent a taula.

Avui és un dia rutinari.

- Hola Nashma, ja sóc aquí!
- Hola Amir. Com ha anat el dia?
- Força bé. Què em tens preparat per avui?
- Avui ens toca...

Però mentre la Nashma li intenta dir què soparan avui, ell l'agafa per l'esquena i s'arramba al seu cos amb força. Amb una mà sobre un pit i l'altra sobre la panxa d'ella, Amir comença a xiuxiuejar paraules a l'orella de Nashma.

- Vols dir que avui no toca que em complaguis una mica? Jo diria que sí...
- Amir... estic cansada, no he parat en tot el dia...

En un tres i no res, Amir ha girat el cos de Nashma i se l'ha encarat. Amir li fa un petó i ella li retorna. Portats per la passió del moment han acabat tots dos al llit. Despullats i fent l'amor.

- Ha estat genial, no creus?
- Sí, no ha estat gens malament
- Ho dius poc convençuda...

- No, no... només que estic cansada...
- Més cansada estaràs quan tinguem els fills.
- Els fills?
- És clar. No pretendràs viure així sempre. Hem de tenir fills.
- Suposo...
- Suposes? Creia que això ho tenies assumit. Una dona que no té fills no serveix per res. Vull que em donis, almenys, un fill.

Amb el temps, però, aquelles discussions havien esdevingut molt més freqüents. La meua habitació seguia pintada d'un color blau celeste que semblava estar feta expressament per allunyar-me d'aquell infern i acostar-me a un paradís on hi havia una monarquia absoluta i on la felicitat n'era la reina. I, és clar, com sempre el temps passava.

Jo vaig anar creixent i amb el temps cada vegada era més conscient de la situació que vivíem diàriament a casa. Aviat vaig fer els deu anys. La mare m'havia apuntat a activitats extrascolars cada tarda. *“És que la mare no m'estima? Que cada dia em porta a un lloc diferent durant tota la tarda..”*, pensava jo. Les meves amigues només feien dansa, música o anglès, però jo les feia totes, aquestes activitats. No era que la mare no m'estimés, ja que, efectivament, als vespres es mostrava extremadament afectuosa i protectora amb mi. Sí, aquesta és la paraula: protectora. La mare es preocupava per mi i per això buscava la manera de tenir-me entretinguda per tal de que pogués portar una vida el més normal possible, allunyada de tots aquells episodis agressius casolans. Al cap i a la fi, arribava a casa cansada i de seguida m'adormia i els crits de la sala passaven a formar part dels meus somnis més temuts i no de la crua realitat.

Es lleva i es desperta com cada matí amb molta energia entre parets verd poma. Ja fa sis mesos que treballa a l'agència publicitària d'en Marc i està molt contenta. Tothom és molt amable amb ella i l'han acollit molt bé dins de l'equip de treball. L'Helena és magnífica. En Marc és atent. En Cristian és divertit. La Clàudia és exigent. Tots ells tenen unes qualitats que fa que l'equip funcioni i s'entengui.

Com cada matí, es dirigeix cap a la feina. Surt al carrer i somriu. No té motius per deixar de fer-ho.

Avui és l'aniversari d'en Marc i ha portat un pastís per celebrar-ho. Durant l'estona que tenen lliure per esmorzar s'han trobat tots a la sala de reunions i ho han celebrat. Han menjat el pastís i han brindat una mica.

- Gràcies amics -, diu en Marc agraït.
- De res, home! -, respon algú.
- Aquesta nit m'agradaria anar a prendre alguna cosa amb vosaltres. Què me'n dieu?
- Aquesta nit? Ens ho dius amb poca antelació. Jo no crec que pugui, m'espera en Jan a casa i la cangur no en sap res -, contesta la Clàudia.
- Jo tampoc podré Marc... -, afegeix en Cristian, - tinc un sopar a casa dels pares de la meva xicota... avui me'ls presentarà... és que ja fa mesos que ho tenen planejat.
- No pateixis Cris, no volem que els teus futurs sogres tinguin una mala imatge de tu el primer dia -, respon en Marc.
- Ja tindran temps de tenir-la -, afegeix la Joana tot picant l'ullet a en Cristian.

A poc a poc tots els treballadors de l'empresa van donant les seves raons per les quals no podran anar, aquesta nit, a prendre quelcom amb en Marc. Ell s'ho pren bé, ja que sap que ha estat una idea molt precipitada.

- I vosaltres dues què em dieu?

- A mi m'espera l'Eduard i la Mariona... i més val que no faci gaire tard... Un altre dia potser sí que podré. Em sap greu, Marc
- Tu no em diràs que no, oi Joana?
- Jo no tinc plans... en principi sí que puc -, respon ella, - però hi anirem tu i jo sols?
- Ves, quina altra opció tenim? Si cap d'ells ens vol acompanyar? -, i mentre diu això els hi pica l'ullet per demostrar-los que ho ha dit en broma. – quedem a les nou del vespre al Bar de la Font?
- D'acord.

Són quarts de deu del vespre i al Bar de la Font, a part dels clients habituals, hi ha en Marc assegut a la barra, sol. Fa mitja hora que s'espera i ja s'ha pres dos combinats amb vodka. Llavors arriba la Joana.

- Em sap greu arribar tard. Hi ha hagut un accident a dos carrers d'aquí i m'he estat allà parada una bona estona
- No passa res, preciosa. Estàs molt guapa.
- Gràcies... però vaig igual que aquest matí...
- I què? És que sempre estàs preciosa, saps?

El cambrer s'acosta a la barra i demana:

- Què li posarem a la senyoreta?
- Posa'm una Coca Cola, si us plau.
- De seguida
- Gràcies. Perdona... ha begut gaire? -, demana al cambrer assenyalant discretament amb els ulls a en Marc.
- Diria que porta dos *cubates* i que aquesta és la primera *birra*...
- Déu n'hi do... Merci!

En Marc està una mica absent degut a l'alcohol que s'ha posat a les venes. I de seguida comença a dir tonteries.

- Tu i jo fem molt bona parella... saps? Ho diuen tots els nostres companys -, i riu, - tu què creus?
- No ho sé, Marc. Som amics i m'agrada molt ser-ho.
- I a mi també... – El cambrer li ha servit la Coca Cola a la Joana i en Marc s'ha posat gelós en veure que ella li somreia. – Tu! No te la miris tant! Que va molt demanada!
- Marc! -, salta la Joana tot posant-se vermella.
- Què passa? Si jo no et puc tenir, ell que no coneixes de res tampoc!
- No sóc pas teva, jo!

Ja fa un parell de mesos que ens coneixem... i és que és tan dolç. M'agrada. M'agrada quedar-me fins tard *online* parlant amb ell. M'agrada que tinguem converses picants. M'agrada que m'expliqui coses d'ell i que m'escolti quan li parlo de mi. M'agrada que em tracti com una persona adulta i no com una nena. Em fa sentir gran. M'agrada. M'agrada ell. A més a més... les relacions no tenen edat. L'amor no té edat... ho diu tothom! Vint anys no són tants... No, no és possible la nostra relació! Segur que per a ell no sóc més que una cria amb la qui pot parlar de tant en tant... Jo, en canvi... d'alguna manera és com si estigués quedant subordinada a ell... No deixo de pensar en ell i de tenir ganes d'arribar a casa per connectar-me... connectar-me i parlar amb ell.

- Aina, podries sortir a acabar el problema que hi ha a la pissarra?

Merda! Què estem fent?... Com he pogut arribar a l'extrem de no poder deixar de pensar en ell?... Centra't Aina! Centra't!

- Professora, és que no acabo d'entendre què és el que estem fent...
- I per què no baixes dels núvols i et centres una mica?

Ella truca al timbre de la porta i algú obre.

- Hola Sanja, la mare hi és?
- No, ha anat a comprar.
- D'acord... puc passar a xerrar amb tu un moment?
- És clar!

La Sanja convida la seva germana a passar dins de casa, i s'asseuen al sofà per parlar. Des de que la Nashma es va casar que ha tornat molt poques vegades a la casa on havia viscut. Amb il·lusió va observant cada racó del menjador i comprova que tot és al mateix lloc de sempre. La Sanja veu l'enyor que pateix la seva germana, i decideix acompanyar-la a veure la que havia estat la seva habitació. En entrar-hi no la reconeix. No queda cap rastre del que havia estat seu, ara només és una habitació plena de trastos. Tot i això, Nashma no deixa escapar l'oportunitat de recordar on hi havia cada moble i en quin racó de l'habitació havia passat tal cosa, i mentre ho fa, un somriure li il·lumina el rostre.

- Vols prendre alguna cosa, Nash?
- No, no... Només és que... fa temps que no parlem tu i jo... Jo és que, de fet, fa temps que no parlo amb ningú...
- Tu diràs... si et puc ajudar en alguna cosa...

La Nashma dubta sobre si el fet d'anar a veure la seva germana ha estat un encert. I les dues es dirigeixen novament cap al sofà i s'hi asseuen.

- Nash em fas patir... què tens?
- No és res... tan sols... jo no era gaire més gran que tu quan em vaig casar... i no ho sé... crec que no vaig fer bé...
- Tu no ho vas poder triar... ja saps com és la mare... jo encara tinc tretze anys, però ja comença a buscar algun pretendent que em vulgui...

- No deixis que això passi... en el moment que et casis deixaràs de ser lliure. El teu home et voldrà a tothora per ell. Voldrà que cuinis, netegis, planxis,... No perdis la llibertat que encara tens.
- Que us passa res amb Amir?
- No ens passa res de nou, ves. No ens estimem... ambdós ens vam casar perquè tocava. No hi ha amor. No fem l'amor, tan sols practiquem sexe. Ara tinc divuit anys i no tinc amigues. Totes les que tenia a l'escola les he perdut perquè no les veig. Em passo el dia a casa fent coses per a ell. Tinc divuit anys... però no me'ls deixen tenir. I és ara que en sóc privada, que vull estudiar...
- Ah sí? I què vols estudiar?
- M'agradaria ser mestra... m'agraden els nens i sempre m'havia agradat fer-te classes a tu quan jugàvem... Parlant de nens... l'Amir vol que tinguem fills...
- I tu què en penses...?
- Jo penso que vull estudiar, que sóc molt jove, que no ens estimem... però ell té clar que és el que toca... Ell ja té trenta-vuit anys i ja vol ser pare... a vegades, però, em pregunto si seria un bon pare. Últimament està molt agressiu amb mi i tinc la impressió que sempre està enfadat... a més... m'ha aixecat la mà més d'un cop...
- Com? Que t'ha aixecat la mà? -, salta precipitadament Sanja.
- Sí... alguna vegada que no pensàvem igual m'ha donat algun cop, però bé... de moment no és res greu...

Entretant, Janira ha arribat de comprar i en entrar a casa ha quedat sorpresa per la presència de Nashma.

- Què fas tu aquí?
- Em pensava que t'alegraries de veure'm... -, respon Nashma una mica dolguda. - he vingut a saludar i a xerrar una estona amb Sanja...
- A xerrar? Has vingut a xerrar? -, la talla Janira. - Xerrar no és la teva feina principal. La teva feina és tenir cura i complaure el teu marit. Així que fes el favor de tornar a casa teva a fer-li el sopar!

- És que per tu només som això, les dones?
- I què més vols ser?
- Vull ser mestra... i ser jove. Vull viure.
- Ets una dona i la teva funció és aquesta: complaure el marit i donar-li fills. I punt i final. Ara ves a casa teva a fer la teva funció.

En Rafael no té mare. Bé, si que en té però és morta. En Rafael no té cap referència de la seva mare. No té cap foto, cap gravació, cap poema ni cap carta. En Rafael no té res de la seva mare. No té res més que les faccions que n'ha hereditat, fines i dolces. Sovint s'atura a imaginar-se-la. Tanca els ulls i somnia. I quan ho fa veu la silueta d'una dona prima i alta que duu un vestit de flors blanques sobre un fons negre. Malauradament, quan apuja la vista per veure-li el rostre, aquest apareix borrós. I la veu. Com devia ser la veu de la seva mare? Segur que dolça.

En Rafael està estirat al llit, pensatiu i amb els ulls tancats, quan algú obre la porta de l'habitació. El seu pare.

- Què fas?
- Penso.
- Sí, home va, no em facis riure. Encara ets un nen!

En Rafael ja no es desconcerta per aquests canvis en el pare. *“Encara ets un nen, ha dit. L'altre dia, precisament, cridava que ja no era un nen...”*.

- Però sóc un nen que pensa!
- I es pot saber en què penses?

En Rafael dubta què respondre. Però el silenci es torna molest.

- Penso en la mama, papa.

La cara del pare canvia completament. Passa de semblar un dia assolellat a ser un dia ennuvolat i de tempesta.

- Penso en la mama i en com era. La trobo a faltar.
- Però què dius? – directe i sec. – Ni tan sols la vas arribar a conèixer!
- Explica'm com era...
- No... no puc. Ella ja no hi és. Assimila-ho. Tu no tens mare. No tornarà i no la podràs conèixer! El que jo t'expliqui no et servirà de res! Tot són records meus! Jo sí que la trobo a faltar!

I sembla que la tempesta ha esclatat.

- Jo l'enyoro! L'estimo! La vull! La necessito! I tu me la vas prendre. Vols que et parli de la mare? La Marina... i com m'agradava el seu nom. Mira noiet, abans de que et tinguéssim en ment érem molt feliços. No teníem cap mena de preocupació! Érem joves! Apassionats! Ens dedicàvem a anar al mar a escoltar la remor de les onades i quan estàvem a casa jo li xiuxiuejava el seu nom a l'orella i ella el meu. I el seu nom saps com sonava? Com la remor de les onades. Marina. Marcel. Marina i Marcel. Marcel i Marina. Nosaltres érem la remor de les onades que vivíem cada instant. I sí, sé que ets un nen i que la meitat de les paraules que t'estic dient no les estàs entenent, però és igual! Hagués continuat així tota la vida. Sempre que aquesta vida fos amb ella. Marina i Marcel.

I llavors en Marcel comença a plorar.

- Si hagués sabut que havia de morir... si ho hagués sabut... A ella ja la coneixia, ja l'estimava! A tu encara no, ni tan sols sabia la cara que tenies. Ella era jove, no havia de morir. Marcel i Marina. Teníem una vida conjunta. I tu me la vas prendre. Vas arribar tu i ella va marxar. Tu me la vas robar... Te la vas emportar...

Perplexitat, aquesta és la paraula que millor ho descriu.

--- -- ---

Perplexitat, aquesta és la paraula que millor ho descriu.

- Que en Jaume ha conegut una dona?
- Sí, sí.. això m'ha explicat aquest matí a la fleca...

La Mònica i en Rafael són dins del llit. Després d'una jornada llarga i dura, el millor que poden fer és estirar-se al llit i parlar.

- Es veu que l'ha conegut per Internet, tu...
- Quines coses que fa en Jaume...
- Doncs sí, sí... i pel que m'ha explicat sembla que s'entenen de debò.

- Millor per ell... Ja feia massa temps que estava sol... Quant feia que no jeia amb alguna dona?
- Para el carro! Que no crec que ja s'hagin allitat!

Després d'un silenci curt tots dos arrenquen amb una rialla forta.

- T'estimo, Mònica
- I jo a tu, Rafael -, respon ella mentre es posa vermella i se li arrapa al cos.
- I si aquesta nit... ens allitem tu i jo...?
- Vols dir... -, respon la Mònica mentre li va fent petons pel coll i li va pujant fins a l'orella.

I aquesta nit en Rafael i la Mònica fan l'amor com dos adolescents.

A mesura que vaig anar creixent, la mare intentava evitar el màxim nombre d'enfrontaments possibles amb el pare. Més que mai. Car sabia que jo em feia gran, que a poc a poc prenia consciència, i que tot allò podia fer-me molt mal. Les discussions, doncs, eren més discretes però hi seguien essent quan jo no era a casa. Jo, però, me n'adonava. Les marques que ell deixava en la mare eren clarament visibles i els seus ulls vermells delataven el mar de llàgrimes que havia estat vessant pocs minuts abans de que jo hagués aparegut. Hi havia dies, però, que el pare rompia amb aquest intent de la mare de protegir-me i aïllar-me de tot allò, i actuava. La cridava, li estirava els cabells, la feia plorar, l'espantava, la colpejava. I jo n'era el testimoni directe. I restava allà immòbil, muda, i també espantada. I el pare s'enutjava i m'escribassava per no haver estat suficientment madura per saber que havia de marxar durant la seva discussió o per no haver estat suficientment bona filla ja que no havia anat a socórrer la mare. Resultava difícil de saber què era allò que ell volia que fes, perquè l'opció que jo escollia sempre era l'errònia. La meua tria resultava difícil i dolorosa, i sempre acabava rebent alguna amenaça o algun cop. Fins que la mare tornava a recuperar forces per encarar-s'hi i dir-li: *"Deixa-la. És una criatura. Però estic segura que ja ho ha entès."* La mare es cobria de valor per deixar anar aquelles paraules que em salvaven la pell i posaven la seva en joc, altre cop.

I tot sovint un ram de flors. Roses vermelles. Vermell encès. Vermell passió. Vermell d'un fals amor que emmascara el desamor. Passaven els mesos i els anys, i la disculpa era sempre la mateixa. Un ram de flors i una nota: *"T'estimo"*. Resulta ben fàcil dir-ho.

Malgrat tot el que la seva mare li ha estat dient des de que era petita, la Nashma no veu gaire clar que la dona només serveixi per donar fills i complaure els homes. La Nashma va tenir temps d'anar a escola i d'aprendre que, fisiològicament, homes i dones són semblants en certs aspectes com ara en el fet que, uns i altres, tenen cervell. És per això que la Nashma es veu capaç d'estudiar i en té moltes ganes. Vol deixar de ser només un ésser sexual fecundable.

- Bona nit, amor -, saluda l'Amir quan entra a casa.
- Bona nit, Amir.

Aquesta nit l'Amir ha tingut un sopar de feina i la Nashma ha sopat sola a casa. Amir ha arribat força tard i sembla que, potser, ha begut una mica massa.

De seguida s'acosta a la Nashma i li fa un petó tendre a la galta. Ella tanca els ulls, mentre l'Amir, cada vegada més a prop, li va fent petons. Primer li fa un petó al front. Després a una galta. I després a l'altra. I un altre al nas...

- Fem l'amor, Nashma.
- No Amir, avui no em trobo gaire bé...
- Tan si em dius que sí com si em dius que no...
- No Amir, no...

Amir agafa el braç de la seva esposa amb força i l'arrossega fins al sofà del menjador. Allà l'estira al sofà i ell s'hi posa a sobre. El tronc d'aquell cos masculí reprimeix el cos femení de la Nashma. Tot i que ella es queixa, ell no se l'escolta. La Nashma, però, aprofita aquest moment i li dóna una bufetada a la cara.

- T'he dit que em trobo malament! Fes-me una mica de cas!
- Com dius?

- No em trobo bé, Amir. M'he passat la tarda vomitant i no he sopat res. Vull descansar.

L'Amir s'encén. La seva cultura li diu que una dona no es pot prendre per la seva mà el dret de prendre decisions. Ell, però, sí que pot i acaba de decidir que no ho pot tolerar.

- Nashma, no puc tolerar que em desobeeixis.

En aquest precís instant, la Nashma veu que s'ha equivocat. Ella s'incorpora sobtadament, però Amir l'agafa del braç d'una revolada i la deixa estesa a terra.

- Ara que ets a terra no et deus sentir tan forta com per sortir corrents, no?

Dit això, Amir comença a donar-li petits copets amb la punta del peu. Però a poc a poc, aquests petits copets van esdevenint puntades de peu agressives i violents.

Dolor. Sang. Por. Plors. Pànic. Violència.

- I ara, encara ets menys forta que abans, no?

No hi ha resposta. La por l'ha deixat muda.

- Contesta desgraciada!! -, borda ell talment com si tingués la ràbia. – Ets conscient, ara, de qui és l'home de casa? Tens present qui mana, no? L'home. Jo. No em tornis a desobeir!!

Amir marxa enfadat, fora de sí. Al terra del menjador, el cos prim d'una dona de divuit anys que es cargola sobre sí mateix. Res més: el seu cos i els seus plors que van acompanyats d'una impotència que l'està devorant per dins.

És d'hora al matí quan es lleva per anar a treballar. A primera hora el Marc els ha citat per una reunió urgent. Quan gairebé tots són dins la sala i s'han assegut en Marc comença a parlar.

- Bé, ja hi som tots
- No! Falta l'Helena -, contesta en Cristian.
- Aquest és el tema del qual hem de parlar. – aquesta sentència provoca que els assistents a la reunió comencin a murmurar. – Ahir l'Helena va caure per l'escala i es va trencar el braç. El metge li ha donat la baixa per un mes i mig. Durant tot aquest temps, tu, Joana, ocuparàs el seu lloc.
- D'acord -, assenteix ella.
- Doncs dit això, ja no tinc res més a dir. Algú vol afegir quelcom? -, la resposta és un curt silenci. – No? Doncs a treballar, que tenim feina!

Mentre la gent abandona la sala de reunions se senten murmuris.

- Pobra Mariona, ahir era el seu aniversari i va i la seva mare es trenca el braç... és que també és mala sort...
- Sí, sí.. és que sempre pren mal, la pobra Helena...

Unes hores més tard, en Marc i la Joana estan sols al despatx d'ell. Ella no para de treballar, ja que ha de fer la seva feina i la de l'Helena. En Marc s'hi acostava lentament.

- M'agrada com treballes... m'agrada molt...
- Gràcies -, respon cordialment.
- I m'agrada tenir-te així... tan a prop... -, i a poc a poc se li va acostant per darrera.

De cop i volta ella es gira en notar la presència d'en Marc ben a la vora i ell intenta besar-la. Ella, però, s'aparta discretament.

- No, Marc... La nostra relació és laboral i amical, però res més...

En Marc s'aparta tranquil·lament i segueix fent la seva feina, talment com si res no acabés de passar.

--- -- ---

Passat el mes i mig de baixa de l'Helena, aquesta torna i recupera el seu lloc de treball i, per tant, la Joana es descongestiona de feina i de la proximitat d'en Marc. Cada vegada de manera més freqüent i més intensa, en Marc s'acostava a la Joana amb la intenció d'un petó o d'un cert contacte amb ella. Tot i això, els intents d'en Marc sempre fracassaven i eren contestats de la mateixa manera:

- No, Marc... Tan sols una relació laboral i amical...

Després d'aquests episodis, en Marc tornava a la feina discretament i feia veure que res no havia passat. Tot i això, estava convençut de que tard o d'hora, ella cauria a les seves mans.

20

Quins nervis! Això no pot ser sa de cap de les maneres! Com pot ser que estigui tan nerviosa? Pensa que, simplement, és com si quedessis amb en Miquel o en Quim. No és veritat. Ho sé, perquè m'enganyo? En Miquel i en Quim són uns *crios*. En Jaume sí que és home de debò.

Una perduda. Ja és aquí.

- Mare, surto una estona!
- Com que surts? Amb qui vas? A aquestes hores? Són les deu del vespre!
- Res, tornaré d'aquí una estona! Vaig un segon a veure la Sanja que m'ha trucat i l'he vist força trista!
- D'acord, però no tardis.

Quin cotxàs! Qui ho hagués dit que els metges viuen tan bé! Obro la porta i ja sóc dins.

- Hola Jaume
- Hola Aina, tenia ganes de conèixer-te.

No! No comencem que em posaré vermella!

- Jo també. Que no treballes avui?

Quina pregunta més estúpida. I és clar que no treballa... sinó no seria aquí amb tu.

- Doncs no. Avui lliuro.

Digues alguna cosa. No et quedis callada que sembles tonta! No facis que parli tota l'estona ell! Massa tard.

- Sembla que ja ens coneixem massa, no Aina?
- Sí, quasi sembla que no tinguem res a dir-nos.
- On vols anar?
- On vull anar? No ho sé. Porta'm on vulguis...

Ja hi som

- I on som?
- Al Parc de Sant Vicenç. Hi acostumo a venir perquè és tranquil i s'hi pot estar sol...
- És fosc, però sembla bonic.
- És preciós... I tu també ho ets

Si comença a posar-se tan tendre com sempre...

- Gràcies...

Espero que no passegi gaire gent per aquí a la nit. Es sorprendrien de trobar-se una parella tan singular com nosaltres dins d'un cotxe a fosques.

Em mira fixament. Què deu estar pensant?

--- -- ---

És preciosa. Tan jove, però quin cos que té. I com de llançada deu ser, si s'ha atrevit a pujar al cotxe i a deixar-se portar a qualsevol lloc... Tinc ganes de saber quin gust té... però més val que m'esperï al proper dia...

- Ens tornarem a veure?
- Això espero

Fantàstic...

--- -- ---

Fantàstic... Fins i tot se'ns ha fet tard... més val que m'acosti a casa abans que la mare sospiti alguna cosa...

- Jaume, que em podries acostar a casa...? És que la mare em deu estar esperant...
- I tant, dona! Però ens tornem a veure, eh?

- Sí... de seguida que tinguis temps m'ho dius i ho parlem!

Avui fa tres mesos que una amiga i companya de la Joana va morir. Avui fa tres mesos que l'Helena va morir a casa seva i a l'agència publicitària la troben a faltar. Ja fa tres mesos que la Joana l'enyora. Tres mesos que la Joana s'ha sentit una mica més sola a la feina. Li falta l'alegria que l'Helena aportava al grup. Li falta allò que impedia que en Marc se li acostés una mica massa. Li falta l'Helena.

L'absència de l'Helena ha fet que en Marc s'acosti més a la Joana, sobretot quan ella es mostra més moixa. És cert que a en Marc també li manca l'Helena, però ha buscat la part positiva d'aquest esdeveniment, i l'ha trobat en la possibilitat d'acostar-se més a la Joana. Sap que ella realment està afectada i que no refusarà ni els seus braços perquè l'abracin ni la seva espatlla per plorar.

“T’estimo”. I un ram de roses vermelles.

Una mentida i una manera d’amagar-la. És abril i encara resten moltes roses al jardí de l’Helena i l’Eduard.

Em respecta! No em va tocar cap pèl, ahir. És sincer quan em diu que vol que siguem amics. Si pretengués alguna cosa més se m'hauria llançat a sobre el primer dia... i no només això! És que és tan dolç! Potser s'ha penjat de mi... Apa! Ara ja sí que m'he flipat una mica... Però és igual. Em respecta, i això és molt important.

- Aina?

Molt important.

- Aina, que m'escoltes?

- Ostres Sanja perdona... tenia el cap en una altra banda... què em deies? Perdona, perdona, perdona...

- No pateixis...

- Què deies?

- Res... ma germana, la Nashma, no sé si saps qui és...

- *Bueno* me n'has parlat bastant... És quasi com si ja la conegués! Què li passa?

- Diu que l'Amir, el seu marit, la pega i la insulta...

- I per què no fa res per evitar-ho? Parlar amb algú... denunciar...?

- És que tot just ahir ens ho va venir a dir a casa. La mare, però, no li dóna importància. Diu que les dones hem d'aguantar allò que el marit vulgui... Però és que l'he vist tan trista...

- Ostres... no sé què dir-te...

- No passa res...

Doncs quin panorama que té a casa... Jo tinc més sort. En Jaume és perfecte.

La Nashma té por. Està trista. Està espantada. La Nashma és conscient, però, que viu en el segle XXI. Les dones no haurien de ser inferiors als homes.

La Sanja i la Nashma han quedat que es trobarien a la fleca del barri per parlar. Allí segur que la Janira no les escoltarà a través de la porta i, probablement, l'Amir no apareixerà perquè estarà treballant.

És l'hora. Són les cinc i la Sanja apareix per la porta de la fleca. Saluda en Rafael i li demana que els porti un parell de sucs. Llavors s'acosta a la Nashma i s'asseu al seu costat.

- Què tens, Nash?

La Nashma arrenca a plorar. La Sanja s'hi acosta i l'abraça.

- Explica-m'ho, va!
- Tinc... tinc molta por San...
- Què t'ha fet l'Amir?
- Ahir... jo no em trobava bé... i ell volia... ja saps... i li vaig dir que no... -, i sanglota, - i llavors em vaig veure a terra... i ell em donava *patades*... tinc tot el cos adolorit i ple de blaus...
- Com ha pogut? I tu no li has dit res?
- Aquest matí ha marxat molt d'hora... jo... no puc dir-li res, San. Ell és l'home, és qui té el poder, qui mana... ja saps com van les coses.
- Nashma! No sembles tu! No facis cas de la mare! Creu-me, has d'actuar! Has d'explicar-ho! Denunciar-ho!
- No... no puc... i tu no facis res! Encara seria pitjor!
- Però Nashma...
- No, San! T'ho explico perquè ho havia de parlar amb algú i tu ets la meva germana petita... però si ell se n'assabenta... Això no pot passar! Confio en tu, Sanja.

- ... d'acord... De totes maneres, a l'escola ens donen telèfons d'ajut...
- No.

Arriben els dos sucs que la Sanja havia demanat a la barra, i la Nashma se'l beu ràpidament.

- He de marxar... a les sis plega l'Amir i he de ser a casa...
- Si necessites res fes-me un truc!
- Gràcies, adéu!

Dos anys més tard.

És cert que els anys passen, això sempre. Però de la mateixa manera que diuen que el temps canvia certs aspectes de les persones, a vegades el temps és incapaç de modificar-ne uns altres. És cert que els anys han passat, però també ho és el fet que en Rafael segueix sense tenir mare.

És tard i en Marcel encara no ha arribat de treballar. En Rafael està sol a casa i fa els deures. Avui, la professora els ha demanat que escriguin en un paper com són els seus pares. En Rafael s'ha estat molta estona davant del paper en blanc mirant-se'l fixament sense saber ben bé què posar-hi.

**El meu papa es diu Marcel i es molt serio. De vegades
esta enfadat i crida i sempre esta trist porque la mama
no hi es.**

Escriure sobre la seva mare és molt més difícil. No sap com era i el pare no en vol parlar mai. En Rafael deixa d'escriure i comença a pul·lular pel menjador i a mirar les poques fotos que hi ha. Res. Una foto dels avis, d'ell, del seu pare i prou. Tot i que per molts no és res més un nen de vuit anys, en Rafael és més viu que tots els seus companys de classe. Sap que el seu pare estimava la seva mare i que és plenament conscient de que ella ja no hi és, però encara no sap si en algun d'aquells calaixos que el seu pare no li deixa obrir trobarà allò que ha estat buscant des que era molt més petit.

En Rafael ha decidit que entrarà a l'habitació del pare i remenarà tots els calaixos per tal de trobar una foto de la seva mare. Està nerviós. Sap que el pare pot arribar en qualsevol moment i que trobar-lo en aquella situació no és el que més li agradaria. S'afanya. Busca entre la roba, entre les sabates i dins de totes les caixes que s'amaguen en els nombrosos armaris que van ser dissenyats per a dues persones. A la fi ho troba. Una caixa decorada a l'interior de la qual hi ha un arsenal de fotografies i cartes. Forfol·la entre les mil i una fotos i a la fi en troba una que li agrada.

Soroll. Cuita. Un “ja sóc aquí”. Por.

En Rafael amaga maldestrament la caixa sota el llit del pare i tanca tots els armaris i calaixos. És petit i no ha caigut en què havia d'esborrar les proves que l'acusen d'haver comès un crim a casa seva. No ha posat la roba dels calaixos bé. S'ha posat la fotografia sota el jersei i amb rapidesa ha sortit cap a la seva habitació.

Malauradament les cames d'en Rafael només tenen vuit anys i no han estat capaces de fugir amb l'agilitat que els hagués calgut. En Marcel tot just pujava per l'escala quan ha vist en Rafal que s'afanyava a sortir de la seva habitació.

- Què fas aquí?
- Res..
- Com que res? I doncs, si no hi fas res per què en surts?

No sap què dir. L'ha enxampat. Com el ratolí que fuig esporuguit de l'àliga sense adonar-se de que aquesta té la cua del rosegador entre les urpes.

- Què volies? Contesta! -, borda.

Té por. Com el nen petit que sent tronar i espera que caigui el xàfec que inundarà el seu jardí.

- No m'ho vols dir? Tu mateix. Tard o d'hora me n'adonaré i serà pitjor si tu no m'ho dius!

El pare entra a la seva habitació i actua com el policia que busca les proves que inculpin directament l'acusat. I llavors l'àliga esgarrapa el ratolí amb les urpes i el cel descarrega tot allò que ha aguantat.

- Es pot saber de què vas? Només tens vuit anys i sembla que et pensis que en tens vint! No ets ningú per entrar a la meua habitació i remenar tots els calaixos per...

Ho ha vist. Sobresurt una punta de la caixa decorada de fotos de sota el llit.

- Com t'has atrevit? No hi tens dret! Tu vas fer que se n'anés i et prohibeixo que tinguis res d'ella! No tens dret a tenir-ne cap imatge! Tu la vas destruir!

En Marcel s'ha anat acostant a en Rafael i cada vegada crida amb més ràbia. I llavors aixeca la mà i li planta dues bufetades a la cara. Les deixa anar amb ràbia; amb força; amb la voluntat de fer mal al seu propi fill.

En Rafael arrenca un plor discret i tímid. Però la respiració se li fa sorollosa en l'intentar reprimir les seves llàgrimes. Semblava que en Marcel ja marxava, però es gira agressivament.

- No ploris! Qui ha de plorar aquí sóc jo! Inútil! Tu em vas matar la dona i a sobre l'únic que em resta ets tu! Tinc un fill inútil que només sap plorar! Creix d'una puta vegada! – i torna enrere per donar-li una altra bufetada, - Creix! Creix i fes-te un home!

I li continua dient a un nen de vuit anys que creixi i que es faci un home. I per cada frase que acaba planta una nova bufetada al rostre de l'infant que cada vegada està més humit per les llàgrimes que brollen dels seus ulls.

--- -- ---

Són quarts de vuit del vespre i la fleca està força plena. Els alumnes de l'institut han plegat fa unes hores de l'escola i comencen el cap de setmana fent-la petar mentre prenen alguna cosa.

En Rafael observa els clients que ocupen les seves taules. La gent ha arribat i ha marxat, però hi ha una noia que porta tota la tarda allí asseguda. La Mariona ha arribat a quarts de sis, de seguida que ha sortit de l'institut, i ha demanat el berenar. Se la veu trista i molt callada. Al llarg de la tarda ha anat demanant aigua i alguna cosa per picar, probablement perquè no volia que la fessin fora per estar-se allà sense consumir res.

Són quarts de deu del vespre i en Rafael i la Mònica han de tancar la fleca. La Mariona continua allà asseguda, sense dir res.

- Mariona, que tens res?
- No, només que tinc molta feina i aquí em puc concentrar millor.

En Rafael s'estranya. Qui es pot concentrar millor en una fleca plena de gent que xerra que a la pròpia casa?

- Hem de tancar Mariona, vols que t'acostem a casa?
- No cal, gràcies Rafael! Ja me n'hi vaig.

La Mariona agafa les coses i surt a fora. Passen dos quarts fins que la Mònica i en Rafael ho tenen tot enllestit i tanquen la porta de la fleca per marxar cap a casa a descansar.

- Mariona, que encara ets aquí?
- Sí, ara ja marxava...
- Dóna records a la mare!
- D'acord!

La Mariona marxa pensativa, trista, muda. Ha passat tota la tarda lluny de casa seva i ara se n'hi ha de tornar.

Vaig arribar als catorze anys, però els vaig celebrar ben poc. Vam haver d'anar corrents a l'hospital amb la mare tot just vaig haver acabat de bufar les catorze espelmes. La mare m'havia volgut regalar un mòbil perquè jo ja començava a sortir amb les amigues. I realment sortia. Intentava passar el mínim de temps possible a casa on cada minut es feia una hora, i cada hora una eternitat. La mare me l'havia comprat sense consultar-ho al pare. De fet havia intentat contactar amb ell mentre estava davant del mostrador demanant els preus als dependents, però ell no li havia contestat. El pare es va enfadar. Es va irritar molt. Em va prendre la caixa de les mans. Es va aixecar i va esbrincar la mare. *“Qui t’has cregut que ets per comprar-li això? I, a més a més, sense ni consultar-m’ho. Però tu què et penses?”*. La mare va abaixar la mirada com un alumne que no porta els deures a classe per vuitena vegada consecutiva i se sent cohibit davant de la mirada impassible d'un professor fred. El pare la va agafar pel braç i li va començar a retorçar mentre la seguia escridassant. *“Els diners són de tots dos, no? Som una parella, no? Doncs per què no hi comptes, amb mi, eh?”*. Fins que el braç va fer *crec*. La mare plorava discretament i havia tancat els ulls amb una clara expressió de dolor. *“T’he estat trucant tota la tarda... Aquest matí he pensat que era un bon regal... Quan he sortit de la feina he anat a mirar preus i t’he trucat... Altre cop m’ha sortit el contestador... Volia que li féssim una sorpresa pel seu aniversari...”*, va deixar anar entre sanglots. El pare, impassible va deixar anar un sospir i va afegir: *“Podries haver-m’ho dit abans, amor... I ens hauríem estalviat aquesta esceneta”*. Jo havia contemplat l'escena i m'havia aixecat per intentar separar-los, però el pare amb un cop de mà m'havia apartat bruscament com qui allunya les mosques estabornint-les amb un cop de mà. A mi no m'havia estabornit, però m'havia tirat al terra agafant-me pel coll de la samarreta. El *crec*, però, l'haviem sentit tots. El pare de seguida la va agafar en braços i la va començar a bressolar mentre amb un to suau li deia: *“Va petita, ara ja està. Et perdono, però si us plau, el pròxim cop m’has de tenir en compte. Que jo també tinc sentiments i em sap greu que no comptis amb mi. I ara tu tranquil·la, que anirem a veure el metge que et miri això que t’has fet al braç quan has caigut per l’escala.”* I ell somreia.

Vam agafar el cotxe. Jo anava asseguda darrere la mare i intentava fugir de la mirada del pare a través del mirall. La mare estava asseguda de copilot, malgrat que d'entrada ella havia volgut seure al darrere amb mi. És evident, però, que el pare li havia dit que segués davant perquè estaria més còmoda. *“No només més còmoda, sinó més tensa i més espantada. Més controlada. Si realment aquest home es pensa que no el sé, el*

motiu pel qual no la deixa seure amb mi...". Jo tenia catorze anys i no era, precisament, tonta. La vida havia fet de mi una persona desperta i atenta, i malgrat totes les adversitats, també m'havia dotat d'unes ganes inesgotables de viure.

Quan vam arribar a l'hospital el pare ens va dir que ens esperéssim al cotxe mentre anava a veure si hi havia molta gent a urgències. El pare va tancar la porta del cotxe i nosaltres dues vam restar en silenci fins que la mare va deixar anar un: "*M'estima*". Curt i intens. El seu to de veu no semblava gaire convençut del que acabava de dir, però s'ho repetia constantment i semblava que ja començava a creure-s'ho de veritat. Probablement provava en va de convèncer-se a ella mateixa d'una realitat que dubtosament existia. El pare no l'estimava. A mi em semblava massa evident. "*Si t'estimés no et pegaria, ni et cridaria, ni tan sols et miraria amb la fúria amb què ho fa ell... No t'estima mare*", vaig pensar. Però no ho vaig dir, perquè mentre buscava la manera més correcta i suau de dir-li-ho va arribar ell i ens va fer un gest amb la mà dient-nos que baixéssim del cotxe. Vam entrar a urgències i un doctor que ja ens era molt familiar se'ns va acostar i va dir: "*Què senyoreta, ja ha tornat a prendre mal? El seu marit m'ha dit que ha caigut per l'escala. Passi que ens mirarem aquest braç.*" La mare va deixar anar un somriure discret i va assentir amb el cap. Li brillaven els ulls, i no era de felicitat. Era de dolor. "*Sí, és clar, per l'escala. Metge inútil! I el mes passat li va caure un prestatge a sobre mentre treia la pols... què no ho veieu que són marques de desamor? No, és clar. No ho veieu, ella somriu.*" El metge se la va mirar i li van enguixar el braç. Hauria d'agafar la baixa laboral durant un mes i mig, perquè amb el braç trencat no podia anar a treballar.

Són quarts de deu del vespre i quasi tothom ja ha plegat de la feina. La Joana, però, encara no. El seu estat d'ànim l'està afectant força i el seu ritme de treball ha disminuït considerablement. Aquesta vesprada s'ha quedat una estona per acabar d'enllestir uns projectes. En Marc treballa al despatx contigu al seu.

"Quina merda!", pensa la Joana, *"l'Helena era... fantàstica, extraordinària...l'enyoro tant..."*. I arrenca a plorar. En Marc sent com la Joana plora a l'altra banda de la paret i no pot evitar tenir ganes de ser allà i poder-la abraçar. S'aixeca i entra al despatx de la Joana.

Se la troba asseguda davant de la taula aguantant-se el cap amb els braços recolzats a la taula pels colzes. S'hi acosta i l'abraça. Ella no es mou. Segueix plorant amb el cap entre els braços. Llavors en Marc l'abraça per la cintura i l'alça. Els dos cossos estan lligats, tots dos mirant cap a la mateixa direcció. Ell l'estreny amb força contra el seu cos.

- No ploris, petita... -, li xiuxiueja a l'orella mentre li comença a recórrer el coll amb petons. – No ploris perquè jo estic aquí. Jo estic amb tu. Sóc aquí al teu costat, ben a la vora.

La Joana es nega a cedir i s'intenta desfer dels braços d'en Marc que la subjecten com cadenes de plom. No pot. Avui la Joana serà d'en Marc. En Marc sap que sempre, tard o d'hora, aconsegueix el que vol.

Per fi s'ha acabat la setmana! És divendres... i això vol dir que veuré en Jaume! En tinc unes ganes... a veure què fem avui al vespre... espero no quedar-me tan tallada com l'altre dia! És que no sabia ni què fer.. ni què dir... va ser estrany. Hi havia un silenci incòmode, però jo estava còmode amb ell i volia quedar-me.

És l'hora! A veure si arriba aviat... ja és aquí. M'acaba de fer una perduda!

- Mare, marxo! Hem quedat amb la Sanja per estudiar!
- D'acord! Vindràs a sopar?
- No ho sé... però no hi comptis!

Surt ràpid, abans que et comenci a interrogar!... On deu haver deixar el cotxe? Ui, quin susto que m'ha fet la vibració del mòbil. És un missatge d'en Jaume.

Sóc a la cantonada! Fins ara!

Ha pensat igual que jo; suposo que no vol que la mare em vegi pujar a un cotxe... Correré una mica... Ja hi sóc. Merda! Ara amb aquesta correguda he suat una mica i faré pudor! Doncs sí que anem bé...

- Hola bonica
- Hola Jaume, com va tot?
- Bé, bé! I tu que tal?
- Bé... però aquesta setmana començo exàmens
- I com ho portes?
- Vaig fent... però no parlem d'això!... Parlem d'una altra cosa...

D'ençà que ens vam trobar, que hem parlat encara més pel *messenger* i que ens hem enviat més missatges... i això es nota... Avui em sento més segura.

- Doncs... parlem de...
- Parlem cadascú d'ell mateix! Jo et faig una pregunta i després tu una altra a mi. Què et sembla?
- Bé, bé...
- Quin és el teu color preferit?
- El blau... Quin és el plat que menys t'agrada?
- Odio profundament el seitó! La mare en compra de tant en tant perquè diu que és peix blau i que va bé pel colesterol, però t'asseguro que odio totes aquelles espinetes que té!
- hahaha... sí que en té, sí.
- Vols tenir fills?
- Qui sap si algun dia... però crec que ja és massa tard...
- Però què dius! Si encara ets jove! Què tens, trenta anys? No són tants!
- Bé, en tinc trenta-tres...

Trenta, trenta-tres... tampoc són tants...

--- -- ---

Me n'ha tret deu d'anys... déu n'hi do, encara em conservo força bé... Millor que es pensi que tinc trenta-tres anys, i no pas quaranta-tres...

--- -- ---

Vaja.. amb tantes preguntes ja ens hem allunyat molt del barri... a veure on em deu portar...

- T'has enamorat mai?
- No, encara sóc joveneta... I tu?
- No ho sé...
- Ara sigues sincer, eh? Què penses de mi?
- Quina pregunta! Penso que ets una noia molt interessant i molt madura per l'edat que tens. Ets intel·ligent, simpàtica i ets bonica, també. Si no t'has enamorat, ho faràs i estic segur que tard o d'hora, algú també s'enamorarà de tu...

Què bonic tot això que diu... M'encanta!

- Gràcies... per cert! On em portes?
- A casa meva... podríem sopar alguna cosa... et fa? Tinc un seitó que he anat a comprar aquesta tarda... hehehe

Finalment en Marcel ha deixat de bufetejar i escridassar el seu fill. Es gira i se'n va escala avall.

- Avui no sopes! Ves-te'n directament al llit!

En Rafael assenteix amb el cap. No li sap greu no sopar, al cap i a la fi se li han passat les ganes de menjar res. Tot i el dolor físic que sent ara mateix, un gran orgull l'inunda per dins. Ha aconseguit mantenir el seu nou tresor, la foto de la seva mare.

Amb la cara encara humida se'n va a la seva habitació i es posa dins del llit. Es tapa fins dalt i arrupit entre els llençols observa els seus dos grans tresors. *El màgic d'Oz*, que l'ajuda a allunyar-se de casa seva, i la fotografia de la seva mare. Agafa la fotografia i se la mira amb atenció. N'estudia cada arruga. De sobte un sentiment de nostàlgia li omple el pit. Fins llavors havia enyorat un fantasma, sense rostre ni caràcter. Ara, però, el fantasma ha pres un cos, una forma, un rostre. Ara en Rafael s'apercep de quant troba a faltar una figura més en la seva vida, que l'estimi i que el cuidi. Ara, més que mai, desitja que torni. Vol conèixer-la.

En Rafael treu el cap d'entre els llençols i mira a cada costat. S'incorpora, agafa un color de sobre la taula i se'n torna al seu cau. Agafa la fotografia i la gira. Tanca els ulls amb força i comença a dir-se per sí mateix "*Ajuda'm, ajuda'm, ajuda'm,... fes que torni...*". I llavors en Rafael escriu:

Màgic d'Oz, ajudam sisplau!

És de nit. L'Amir arriba tard a casa, cansat de la feina. La Nashma ha preparat el sopar i ha parat la taula. Ho té tot a punt. Avui no vol que ningú li aixequi la mà. Està cansada.

L'Amir arriba i entra a casa molt accelerat.

- Nashma! -, crida, i la Nashma ja es tem el pitjor.
- Digues...

Llavors l'Amir apareix a la cuina i s'acosta a la Nashma. L'abraça amb força. Sembla que plori.

- Ho sento, ho sento, ho sento, ho sento,... – La Nashma se'l mira atordida. No entén res. Tot just ahir ella estava estirada al terra i ell la colpejava com si fos una pilota. – em sap tan de greu, amor...
- No... no passa res... -, respon la Nashma sense saber ben bé què dir.
- Sí que passa... vaig actuar... estava cansat i la ràbia va poder amb mi. Espero que em perdonis i que no marxis! No passarà mai més, de debò! No marxis, ja veuràs com serà diferent! T'estimo de debò, ja ho saps...
- No passa... res, Amir.

La Nashma es deixa abraçar i li diu que no passa res. En el fons, però, ella tremola com una fulla que és víctima d'una ventada.

- Gràcies amor... em pensava que no em perdonaries.

Quan en Marc nota que la Joana vol desfer-se dels seus braços, encara l'estreny amb més força. L'estreny més a prop d'ell. Ara ell sent el cos de la Joana com si estigués unit al seu. Sent com el cos d'aquella dona li pertany, almenys, aquesta nit. Ara ella sent cada arruga de la camisa d'en Marc clavada a la seva esquena. Sent com el membre del Marc cada vegada s'està tornant més i més rígid.

En Marc allibera la Joana per un costat de la cintura, però l'atrapa per sota de l'aixella i li posa la mà sobre un pit. Les queixes i els plors de la Joana són inútils. En Marc sap molt bé què és el que vol. En Marc vol la Joana. La vol per ell. La vol tastar. Posseir. Tocar. Gaudir. Sentir. I qui sap si també estimar.

- Fa temps que ho desitjàvem... tots dos -, li murmura a l'orella entre petó i petó al coll, - tant tu com jo sabem que teníem ganes de que això passés... Jo et volia tenir i ara et tindré... i tu també em tindràs a mi... Podria haver estat abans, si no fos perquè ets tan tossuda...

La mà que li grapeja el pit deixa de fer-ho per uns moments per abaixar-li el tirant de la samarreta que ella porta. Acte seguit els llavis d'en Marc comencen a passejar-se per aquest nou espai, encara desconegut per a ells. Amb una empenta gira el cos de la Joana vers ell. Ella encara plora. Encara es queixa i gemega. Li suplica que la deixi. Ella no ho desitjava. Ella no el volia tenir. Ell no en fa cas, actua encegat.

La Joana és lleugera. En Marc la porta cap a la paret i li talla totes les probabilitats d'escapar que tenia. Li posa una mà per sota la samarreta i li magreja els pits. Cada vegada té el sexe més ferm. En Marc té la Joana entre l'espasa i la paret. L'agafa i l'estira damunt la taula del seu despatx. Ella s'intenta aixecar. Ell s'hi posa a sobre i fa pressió amb el seu cos. Pot percebre cada corba del cos femení de la Joana. Ella crida. "*Estem sols*", respon ell. Li baixa les calces. Es baixa els pantalons i els calçotets. Ell s'estira sobre el cos de la Joana i li aguanta els braços. La idea que ella es vulgui escapar l'excita cada vegada més. S'ho pren com un joc i deixa que ella es pensi que per un moment podrà guanyar. Ell no deixa de tocar-la en cap moment. La toca amb els llavis i amb cada part del seu cos.

I, finalment, ell clava l'espasa. Una espasa que destrueix la Joana que hi havia hagut fins ara i que en crea una de nova. Una espasa que trenca totalment la relació d'amistat

que fins llavors havia unit la Joana i en Marc. Una espasa que talla la possibilitat a un ocell engabiat de poder-se escapar.

Ja hi som. Quina casota..! Aquest sí que viu bé! A veure què soparem...

- Què fem per sopar, unes pizzes o què?
- *Vale*

Ara ja estan al foc, i només cal esperar. Quines figuretes que té sobre la llar de foc... està tot ple de cosetes. *Bueno*, mentre ens esperem m'assec al sofà, a veure de què podem parlar ara.

- Veig que t'has instal·lat al sofà.
- Sí, seu tu també! Que no et vull ocupar la casa!

Ui, ara el tinc assegut al costat. No hi ha res que ens separi, ni canvi de marxés ni fre de mà. La seva cuixa toca amb la meua. Ell té la mà sobre la seva cama, però mou els dits i m'acaricia la cuixa... Ho fa expressament? És que li agrada com ell a mi? No m'ho puc creure! Però cada vegada s'acosta més... i més... i més... Va directe als meus llavis...

- Espera!
- Què tens Aina?
- Jo... no sé com fer-ho... mai no...
- No pateixis. Si et sents a gust deixa't portar. Jo t'ensenyaré el que calgui, però amb el temps n'aniràs aprenent.
- Has fet mai el que faràs ara...? Vull dir... amb una noia de catorze anys?
- No, mai... però... tens un no sé què... que m'agrada.

Deixa't portar, deixa't portar! Sóc única! Tanca els ulls, va! Ha posat la mà sobre la meua cuixa... i cada vegada respira més profundament i més a prop meu. Contacte dels seus

llavis amb els meus. Humit, és la seva llengua! Quin fàstic! Deixa't portar Aina! Obre la boca i juga!

Ara ja m'agrada més...

- Ho veus com no és tan difícil?

M'agrada. Ens enrotllem a petons i a abraçades. I a carícies i paraules. M'agrada. Petons al coll.

Tampoc és tan gran... Ja veus, trenta-tres anys! Qui millor que ell per ensenyar-me tot això. Ell ja té experiència!

--- -- ---

Té gust a innocència. M'agrada. Jo quaranta-tres i ella catorze. I què? Ella no ho sap.

Aquesta nit la Joana ha canviat. S'ha convertit en la joguina d'un home que assegurava que se l'estimava. Ha jugat el paper d'un titella en mans d'un home dolent. El que ha passat aquesta nit, canviarà la Joana per sempre.

Aquell mes que la vaig tenir més hores a casa, vaig parlar-hi molt. Jo li intentava fer veure que ell no l'estimava. Que li feia mal i que li estava destrossant la vida. La mare semblava engegada. No sé si per l'amor o per la por. Ella l'excusava dient que el pare passava una mala època a la feina, amb molta tensió i molts problemes. *“Doncs jo no recordo cap època que el pare hagi estat diferent de com és ara. Sempre ha estat agressiu”*, li replicava jo. *“No facis res. No te la juguis. Viu, petita. No t'hi fiquis.”*, m'havia acabat contestant, just abans de que ell entrés per la porta.

Durant aquelles setmanes que la mare estava de baixa i feia repòs, jo em vaig encarregar de cuinar i d'arreglar la casa. I un dia d'aquests el pare es va enfadar amb la mare, altre cop. Aquest cop va ser per una cosa que hauria hagut de fer temps enrere. El pare es queixava de que jo cuinava molt malament i la va escridassar per no haver-me'n ensenyat en el seu moment. La mare va contestar que el menjar que jo cuinava era generalment bo, però que en aquella ocasió ens havíem entretingut mirant uns exercicis de castellà i se'ns havia cuit massa. El pare la va fer callar de males maneres i li va plantar una bufetada a la cara. Jo em vaig aixecar amb més força i més decidida que mai i m'hi vaig encarar. No vaig comptar, però, amb la força que ell tenia, i de seguida em va estampar contra el terra i em va fracturar el braç. La nit no va acabar allí, sinó que la mare es va mostrar freda i seca amb mi, i em va escridassar per haver-la intentat protegir. Realment, però, m'escridassava per haver-me-la jugat jo.

Aquest matí en Rafael no es trobava gaire bé, però el seu pare li ha dit que no fes *cuento* i que el portava a l'escola. En Rafael no menteix, no es troba gaire bé i la seva mestra li ho ha vist a la cara.

- Que et trobes bé, Rafael?
- No gaire...
- Vine, que t'acompanyaré a secretaria per trucar el teu pare.

En Rafael ha anat a secretaria i des de l'escola han trucat en Marcel. "*No el puc venir a buscar, estic treballant. Que aguantis, que no deu ser pas tan greu!*", els ha dit. El nen ha tornat a classe i al cap de cinc hores, quan s'ha acabat la jornada lectiva, ha anat cap a casa. S'ha estirat al sofà i ha dormit una estona.

Quan en Marcel ha arribat de treballar ja començava a vesprejar i s'ha trobat el seu fill dormint al sofà. De seguida l'ha llevat de males maneres.

- Aixeca't dormilega! Que hem de sopar i tu has de parar taula!

En Rafael s'ha incorporat i ha vomitat allí mateix. No es troba bé. Té molt mal de cap. "*És de dormir tant*", li diu el seu pare. Té febre.

El nen para la taula i ajuda el seu pare a fer el sopar, però no té gana i prefereix no menjar. Té l'estómac regirat.

- Papa... No vull sopar... No em trobo gaire bé...
- Que no vols sopar? Això t'ho creus tu! Portes tota la tarda dormint i ara soparàs, després faràs els deures i després te n'aniràs a dormir! Ara per ara toca sopar!

Contra la seva voluntat, en Rafael va menjant el que té davant.

- No puc més...
- Tot! -, lladra en Marcel. – i si m'ho treus t'ho tornaràs a menjar!

El petit fa els darrers esforços per acabar-se el que té al plat i de cop i volta nota com tot allò que s'acaba de menjar li va tornant per allà on ell ha forçat que baixés. Ho treu tot.

- Què et penses, que vomitant deixaràs de sopar? Torna-t'ho a menjar.
- No, papa...
- Com que no? Tu mateix!

En Marcel s'asseu a la vora del seu fill, li tapa el nas amb una mà i amb l'altra li va carregant les cullerades i les hi va posant a la boca.

- Tot, t'ho menjaràs!

En Rafael no deixa de tenir arcades. No es trobava bé i ara encara es troba pitjor. I la imatge que podria fer pensar en una família feliç i en una escena quotidiana normal, un pare donant el menjar al seu fill, es converteix en la tortura del poderós sobre el dèbil.

--- -- ---

Són les cinc i ara comença a venir gent a la fleca. A les cinc pleguen els de l'institut i molts vénen a berenar.

Fa una estona que una noia s'espera a una de les taules i no ha demanat res. Apareix la Sanja i s'acosta a la barra.

- Hola Rafael!
- Hola Sanja, tot bé?
- Sí. He quedat amb la meva germana. Que ens pots posar un parell de sucs de préssec?
- De seguida!

Lavors la Sanja s'asseu amb aquella noia i hi parla. És més gran que la Sanja i sí que s'hi assembla una mica. Aquesta jove sembla força trasbalsada i comença a plorar. En Rafael ho veu i prefereix esperar a que es calmi per a dur-los els suc.

Al cap d'uns minuts veu l'oportunitat de deixar-los-els sense destorbar massa.

- Aquí teniu els dos suc.
- Gràcies -, responen les dues.

En Rafael veu com la jove es pren el suc amb molta pressa i deixa la Sanja a la fleca.

- Adéu! -, diu enl sortir.

Al cap d'una estona la Sanja s'aixeca i va a pagar.

- Així que és la teva germana? No l'havia vist mai, crec.
- És que és casada i s'està molt a casa...
- Vaja...
- Bé, d'aquí poc a mi també em tocarà...
- Ja?
- Sí,... la mare diu que ens hem de casar als setze...
- Bé, però encara que et casis no deixis de venir, eh!
- Això mai! No em perdria per res els teus entrepans, Rafael!

Avui al matí es volia morir. Volia deixar d'existir. Ella volia desaparèixer i ser oblidada. Volia oblidar el que li va passar ahir. No pot. No pot oblidar. És incapaç de deixar-ho enrere. És impossible passar-ho per alt.

Quan va arribar a casa ja era tard, però se sentia bruta. Es va posar dins de la banyera i s'hi va asseure. Hi va passar-se ben bé una hora estirada. Necessitava treure's de sobre aquella olor que li era tan familiar. Necessitava arrencar tot allò que ell li hagués pogut deixar a sobre. I després es va asseure al sofà amb les cames doblegades agafant-se els genolls. No podia dormir. Només sentia una veu que es repetia dins seu: *"Sóc aquí amb tu. Per tu. A prop de tu."*

--- -- ---

És l'hora en què la Joana acostuma a sortir de casa per anar a treballar. Avui, però, segueix arraulida al sofà de casa seva. Avui no vol anar a treballar. No vol creuar-se amb tots aquells companys que dia rere dia li diuen que ella i en Marc fan bona parella. No vol veure'l a ell. No vol recordar la nit passada.

La Joana agafa el telèfon i truca a l'agència publicitària. El recepcionista és qui agafa el telèfon:

- Digui?
- Hola Quim, sóc la Joana... que no estic gaire fina... tinc febre i vòmits i avui no vindré. Els ho diràs als altres?
- Si, dona! No pateixis i cuida't!
- Gràcies...

"Estic salvada", pensa. Ara per ara no caldrà que s'enfronti a la mirada d'en Marc ni a la seva presència i podrà passar-se el dia a casa, sola. No vol veure a ningú.

La Joana s'ha passat el dia tancada a casa. No ha obert les persianes del balcó ni les de les habitacions. No s'ha canviat de roba ni ha menjat res de res, però tampoc ha dormit. Volia desaparèixer i ha fet talment com si així s'hagués esdevingut. Del seu llit al sofà i del sofà al seu llit, així ha estat el seu dia.

Ara truquen a la porta. No obrirà, ho té molt clar. Des de dins del menjador sent la veu d'aquell que espera impacient rere la porta.

- Hola Joana, com et trobes? -, és en Marc.

Aquella veu desperta en ella sentiments de repulsió i pànic. No respon.

- T'he dut flors... clavells, que sé que t'agraden molt... t'he estat trucant, però no me l'has agafat... espero que se't passi la febre i els vòmits. Tinc ganes de tornar-te a veure.

I silenci. La Joana sent com aquell home baixa les escales del bloc de pisos. I llavors, arrenca a plorar.

N'estava farta. Pensava actuar. La mare no se'n veia capaç, però jo sí. Vaig anar a visitar la policia del poble veí i ho vaig explicar tot. Els agents no em va prendre seriosament i em van contestar que eren moltes les adolescents que s'enfadaven amb els pares i s'inventaven mentides com aquella per tal de posar-los en problemes. No m'ho podia creure. Realment hi havia gent capaç d'inventar-se una mentida similar a la realitat que ella vivia? *"I com pot funcionar aquest món, si la policia ni tan sols ho vol comprovar?"*, vaig pensar. Vaig marxar molt disgustada. Però em veia incapaç d'anar a la policia del barri. Al barri ens coneixíem tots i, és més, el pare se n'hauria assabentat i ho hauria negat rotundament. I per acabar-ho d'arrodonir, jo hauria tornat a rebre.

Anaven passant els mesos. La mare tornava a treballar. Passaven els mesos. El pare era més monstre que mai. Passaven els mesos i jo n'estava farta. No sabia amb qui parlar-ho. A qui dir-ho. No sabia què fer. La mare es mostrava espantada i incapaç d'actuar. A l'hora de sopar, quan ens trobàvem tots, regnava el silenci. El silenci tens i molest. El silenci incòmode. La televisió estava apagada. Tots tres sabíem quines notícies ens explicarien. *"Augmenten les víctimes de violència de gènere a Catalunya... Es troba un cos de dona mutilat al riu que sembla que... violació i assassinat d'una jove per part de la seva parella..."*. Tots tres érem conscients d'alguns anuncis que molestaven i semblava que intentessin entrar a la quotidianitat de casa nostra per desmuntar-la. *"Dona manifesta't!... Dona pronuncia't!... Dona digues prou!.. Que no t'alcin el braç..."*.

N'estava farta. Tenia por. Patia. Plorava. M'amagava.

No volia que la mare es convertís en un altre titular de diari. No volia convertir-me en un altre testimoni d'un cas de violència de gènere. I encara que no volia, no en podia sortir. No trobava la solució.

Ja ho puc fer públic, per a mi, és clar... Estic enamorada d'en Jaume! Enamorada de la seva mirada i de la confiança que m'aporta. De com em tracta i de com em toca. De com em fa petons i com m'abraça. Estic enamorada d'ell. És com una droga. Necessito parlar amb ell, almenys, una vegada al dia. L'enyoro. El vull. És *addictiu*. Però és que és tan dolç...!

Estic decidida a fer un pas endavant. Ja fa tres setmanes que ens vam *liar* per primer cop... Fins ara no hem passat de les carícies i dels petons. Però ara sí que estic disposada. Vull conèixer més! Tinc ganes que siguin les cinc...

Ja són les cinc! Me'n vaig corrent cap a casa d'en Jaume! El vull sorprendre! Avui que porto el meu conjunt preferit...

Ja hi sóc. Truco el timbre... a veure si m'obre. Fet!

- Hola Jaume!
- Hola petita! Com han anat les classes?
- Molt bé... però tenia ganes de veure't...
- I jo!

Petons. M'encanten! Tenen un gust... I seiem al sofà.

- Jaume! Vull anar més enllà! Ensenya'm alguna cosa nova, va! Tu digues, que jo et segueixo!

--- ---

L'Aina s'entrega totalment a mi... Ho adoro.

--- -- ---

Em posa una mà al coll i mentre em fa petons la va baixant per la clavícula, fins al pit. Me'l toca. Me l'apreta. Hi juga. M'agrada. M'agafa la meva mà... i què farà ara? La posa sobre la seva cuixa i a poc a poc me la va conduint i la va pujant... fins... quina sensació més estranya. Ell m'agafa a mi i jo a ell, però sento... plaer.

- Què tal?
- Bé...

Fantàstic.

- Posa't a sobre meu, ja veuràs...

A sobre seu. M'obro de cames i em poso damunt d'ell, assegut al sofà. Ara estem de cara. Se'm tira a sobre i se'm menja a petons. Torna al pit i jo... toco a través dels pantalons. Només posant la mà a sobre ja noto un *bulto* dur. L'intento agafar i ell gemega. Un gemec, com de plaer. I llavors em palpa amb més força els pits...

--- -- ---

Déu meu, quins melons que té! I com juga amb mi... M'encenc... Em sembla que explotaré... cada vegada estic... més calent.

--- -- ---

Està canviant... vol fer alguna cosa nova... Deixa anar els meus pits i baixa... per la panxa i el melic i m'acaricia a través dels pantalons, les cuixes. I cada vegada més ràpid i més a prop de... de la meva...

Que no pari!

--- -- ---

Vull veure-la nua. M'ha deixat tocar cada part del seu cos amb la roba posada... necessito veure tot això que he tocat... Puc intentar-ho...

Li faig petons allà on sé que en vol: pel coll i per aquest escot que porta per provocar-me. La mà per sota de la samarreta... torno a palpar-li els pits... i fora... samarreta fora... Són tan rodons com m'havien semblat...

S'està animant. Amb les ungles m'està resseguint el tronc... i samarreta fora...

- Què et sembla si traiem alguna cosa més...?
- Provem-ho...

Li desfaig el botó dels texans... i fora.

Quin cos més bonic, més jove, més innocent, més inexpert, més inexplorat, més seductor, més provocatiu.

No sé què m'agrada més.. si veure-la i tocar-la... o saber que m'està tocant ella...

Em descorda els pantalons i me'ls treu. No deixo de fer-li petons i d'acariciar-li el cos. Estem cos contra cos, amb les cames entrellaçades. M'està agafant el membre. Ara el pot agafar bé... i l'observa. M'encanta.

--- -- ---

És enorme. Mai no ho hauria dit. El puc agafar com... un plàtan. És lleig. Li agrada que el toqui. Contacte directe. Impressionant. Li toco. I ell juga amb el meu entrecuix... m'encanta.

Arriba el maig i amb ell la calor. L'Amir ha sortit de la feina una estona per passejar i s'atura en un parc ple de nens que juguen a la sorra. Ell també en vol un.

- Quan et donarà un fill la Nashma? -, pregunta l'Ahmed, que juga amb la seva filla a la sorra.
- Aviat... -, respon quasi per sí mateix l'Amir.

L'Amir s'allunya del parc i reprèn el camí que el porta cap a la feina.

Més tard, l'Amir entra a casa seva i se'n va de dret cap a la seva esposa que, com sempre, s'està a la cuina acabant de preparar el sopar.

- Dóna'm un fill -, exigeix imponent.
- Hola Amir...
- Dóna'm un fill -, repeteix ell amb contundència.
- Amir... ja n'havíem parlat d'això... jo no...

L'Amir se li acosta bruscament i li fa un petó als llavis. Llarg i intens. I amb aquest petó sella la boca de la seva esposa esperant que calli i no digui res.

- Tu no què?
- Jo no vull tenir fills! Sóc massa jove i vull estudiar!
- Altra vegada amb la teva història d'estudiar! Deixa els llibres als homes i limita't al que et toca! Procrea! -, crida a plens pulmons.

Acte seguit l'Amir li planta un altre bes a la Nashma i li nega la possibilitat de contestar. Contra la porta de la cuina li sosté els braços amunt impedit-li, així, que es pugui moure.

- Me'ls penses donar, els fills?

- Avui no...
- Com que no mala *puta*?... Això no ho tries tu! Ara veuràs si me'ls donaràs o no els meus fills!

L'Amir prem el seu cos contra el de la seva esposa i fa amb ella el que vol. I durant tota la nit ell serà un nen capritxós i ella una joguina sense vida, sense veu, sense opinió. I ell jugarà amb ella fins que se'n cansi, i llavors la deixarà tirada al menjador.

En Rafael fa uns mesos que juga a futbol. Per a ell és una manera de divertir-se amb els amics i de fer esport. Però sembla que per al seu pare sigui un element vital. Avui té partit i en Marcel l'ha anat a veure jugar.

En Rafael no és cap estrella del futbol, però li agrada i s'ho passa bé. Fa el que pot i s'esforça per millorar. Avui en Rafael juga de defensa. S'ha equivocat set vegades i el seu equip ha perdut vuit a dos. Quan s'acaba el partit l'entrenador els diu que s'acostin i els anima a continuar. En Rafael, però, és incapaç d'escoltar. Només sent els crits de fons que l'han acompanyat durant tot el partit.

- Inútil! Que no veus la pilota o què? Has d'evitar que entri a la teva porteria, sents? EVITAR-HO! Es pot saber on tens els ulls? No sembles fill meu!

La gent de la graderia s'han mirat malament en Marcel, però ningú no s'ha atrevit a dir-li res. "*Pobra criatura*", pensen molts d'ells.

Una vegada són a casa, en Marcel segueix tirant-li la cavalleria per sobre i tractant-lo d'inútil. "*No sembles fill meu*", li ha dit. Aquestes paraules representen un fort cop pel nen, que ha començat a plorar.

- No ploris! Per què plores? Perquè et fa por la pilota o què? No se't menjarà! Ruc! Deixa de plorar!

Però en Rafael no pot deixar de plorar. Se sent inútil, com una càrrega. No serveix per res.

- No serveixes per res, només per plorar! Espero que això et serveixi per alguna cosa quan siguis gran! Segurament podràs treballar als funerals de la gent, plorant!

En Rafael sanglota i rep un cop a la cara del seu pare.

- Deixa de plorar d'una vegada! Que per molt que ploris no seràs menys carregós!

I en veure que no deixa de plorar, en Marcel planta una nova bufetada al rostre del petit Rafael.

--- -- ---

Avui al matí la Mònica i en Rafael han hagut de preparar un pastís d'aniversari. Ahir en Marc els va venir a última hora a demanar si podien preparar-li un pastís per dur a la feina, ja que era el seu aniversari i els volia convidar.

- Cap problema – va respondre la parella.

Ara, ben d'hora al matí, a més de preparar el pa de la jornada preparen un pastís per en Marc.

- Quin goig tenir un cap com ell, que ens convidés a pastissos!
- Mònica! Tu i jo no ens podem queixar som els amos d'aquesta fleca!
- Ja ho sé, home, però em refereixo a la resta de gent! Ja em diràs tu quanta gent té la sort que qui els mani sigui tan simpàtic i amb tan bona planta!
- Cert, en Marc és molt bon noi... pocs n'hi ha com ell!

Al cap d'una hora en Marc arriba a la fleca.

- Moltes felicitats jove!
- Moltes gràcies!
- Aquí tens el pastís! Que passis un bon dia i esperem que t'agradi!
- Segur que sí! Moltes gràcies!

Fa una setmana que la Joana no va a treballar. “Està malalta”. Avui és diumenge i decideix tornar al poble a veure les amigues que fa tant de temps que no veu. A poc a poc la Joana ha anat deixant que la vida de la ciutat l’allunyés del poble i, consegüentment, també de les persones que allí tenia.

Avui ha decidit anar-les a veure. Amb un cop de cotxe hi ha arribat i ha anat a casa la Júlia. Ella s’ha mostrat molt contenta de veure-la i en cap moment li ha retret el distanciament que hi ha hagut en la seva relació. La Júlia l’ha vist molt moixa i quan li ha preguntat pels motius, la Joana s’ha desfet en un mar de llàgrimes i ha evacuat tot el que li corria per dins. La Júlia és incapaç d’entendre com ha pogut estar tant de temps sense dir res a ningú, però sap que allò no és el que li ha de dir en aquest precís moment. De totes maneres, tampoc sap què li pot dir per calmar-la, consolar-la i reomplir-la de la seva alegria.

- L’has tornat a veure?
- No...
- I és el teu *jefe*?
- Sí
- Suposo que deixaràs la feina, no?
- No ho havia pensat...
- Joana és el millor que pots fer! Us deixareu de veure i t’oblidarà. Fes-me cas, deixa la feina. Sé que és una feina molt important, però, digues, què hi ha de més important que ser feliç?
- Suposo que tens raó... però ara hauré de tornar a començar... allà m’hi estava molt bé... tothom era molt amable... jo... no sé què fer.

La Joana torna a plorar i la Júlia l’estreny entre els seus braços amb força. La Joana es deixa anar i la Júlia li fa costat com si fos la seva mare, mentre ella no deixa de plorar.

--- -- ---

Avui és dilluns. La Joana s'ha llevat una mica més d'hora del normal. Bé, de fet no ha pogut dormir gaire aquesta nit. Surt cap a l'oficina. Entra i parla amb Cristian. Li deixa un paper sobre la taula. Deixa la feina.

Motius personals, diu.

La Joana mira el rellotge i s'apressa a marxar. D'aquí a tres minuts arribarà en Marc i no, no se'l vol trobar.

- Fins una altra a tots! Ha estat un plaer! -, fingeix alegria i tristor. Separar-se de totes aquelles persones l'omple de tristesa, però no pot deixar de banda la seva pròpia felicitat.

Déu meu! Encara *flipa* des d'ahir! No m'ho puc creure... és genial! I encara no ho hem provat tot! Segur que quan fem l'amor de veritat encara serà millor! Uff! Sóc feliç, molt feliç! Ell em fa feliç! Que diguin el que vulguin, però jo estic convençuda que ell és la persona amb la que vull estar per sempre més! Sóc jove encara, i què? És que en algun lloc està escrit que no es poden enamorar els de catorze anys de per vida?

Ho esbombaria per tot arreu. De fet no cal, ja se'm veu en l'expressió de la cara. Està comprovat i demostrat que en Jaume fa un bé per la humanitat! Després de veure'l estic de bon humor amb tothom! Segur que si ho sabessin li ho agrairien. Llàstima que no ho poden saber... Em *fot* una ràbia això... Perquè la societat no accepta que hi pot haver amor entre persones d'edats diferents! Que l'edat no importa! Que l'amor no té edat! Si ho entenguessin podríem fer-ho públic... però és clar, ningú no ho entén. No ho puc dir a ningú, no ho puc explicar a ningú. Això em dol. Sóc molt feliç i he de reprimir-me d'explicar què em fa feliç. I el pitjor és que queden quatre anys perquè pugui fer-ho públic! Fins d'aquí quatre anys no seré major d'edat!

L'estimo! L'estimo! L'estimo! L'estimo i només ho podem saber nosaltres dos! Ho aguantaré... i quan jo tingui divuit anys i la gent ens vegi pel carrer em serà totalment igual perquè ja farà quatre anys que ens estimem en secret...

Estic disposada. M'hi penso entregar del tot. Ens estimem. Ell és dolç i va a poc a poc amb mi. Penso fer un pas més.

Una vida cohibida i empresonada dins d'una casa d'aparença acollidora i familiar. I tant! Un jardí magnífic, una gespa color verd esperança que regava la mare i unes roses vermell passió que cuidava el pare. Aquelles de les quals el pare sempre se'n servia per demanar un perdó simbòlic, com si intentés fer-nos creure que n'estava penedit. Uns pares, aparentment, enamorats. I quinze anys. Quinze anys difícils i plens d'emocions. Plens de problemes a l'escola i a casa. Però, de fet, quinze.

Una nit qualsevol, refugiada en uns pensaments qualssevol. Aquella nit, com la majoria de nits, no tenia ganes de sortir i, seguint la tradició, m'havia arraulit entre els meus llençols i mirant cap a la paret havia engegat l'mp3. Semblava realment que el pare me l'hagués comprat perquè no sentís com la pegava, com li destrossava el cos, com la marcava per sempre, com ens destruïa la vida.

Sonava *Sin embargo* cantada per Sabina i Serrat quan vaig sentir aquelles passes tan decidides a la sala de baix. *“Probablement hauria hagut d'impedir que passés des del moment en què vaig ser conscient de la gravetat d'aquella rutina. Hauria hagut de parlar amb la policia del meu poble. Si, és clar, amb els companys de feina del pare?”* Els crits cada vegada eren més forts. Ell cridava completament fora de sí, i ella li suplicava. Un cop. Em vaig incorporar de seguida i em va caure un auricular. Just llavors la pantalla s'il·luminava per marcar-me que començava *Cantares*, pel mateix Serrat. *“Baixo ara mateix a parar-li els peus a aquell home. Sí, i què faràs? L'últim cop que ho vas intentar, l'altre dia, et va tirar a terra i et va fracturar el braç. I a sobre la mare es va girar enfadada i et va escridassar: <<Però què fas? No t'hi fiquis, Mariona! Són coses entre nosaltres dos. De vegades les parelles es barallen.>> És clar, mare. De seguida vaig pujar a l'habitació negada de llàgrimes, i pocs minuts després havia entrat ella, dolça, i m'havia dit: <<Petita, el teu pare m'estima. No t'hi capfiquis.>>”*

Decididament vaig sortir de l'habitació intentant no fer massa soroll al trepitjar el terra de fusta. Vaig acostar-me a l'escala i m'hi vaig asseure. Tenia una plaça a primera línia de foc. De fet, des de ben petita sempre havia agafat aquella primera posició en aquells espectacles rutinaris i semblava ben bé que ja hi hagués una butaca de vellut vermella amb un cartellet a sobre on posés: *“reserva”*. Els vaig veure allà, encarats. La mare estava de cara a l'escala i m'havia vist, però per evitar que el pare descarregués també

contra mi, havia ignorat la meua presència. La seva mirada estava completament estanyada de les seves llàgrimes que semblaven ser dolces. Era una mirada que transmetia pànic, horror. Ella portava els cabells deixats anar per sobre les seves espatlles i ell una pota d'una de les cadires del menjador a la mà. *“Aquell so que he sentit abans ha estat la cadira en colpejar contra la taula.”* Ell cridava i ella se'l mirava fixament. No va poder contenir aquell mar de llàgrimes que frissava per rajar de la seva mirada i en el moment que la primera llàgrima va lliscar per damunt del seu rostre ell va cridar: *“No ploris!”* i va començar a caminar directe cap el cos de la mare, que semblava que havia arrelat i restava completament immòbil. Quan van ser just a tocar, ella va descloure els llavis i mirant-lo fixament als ulls li va dir: *“Ho sento. Perdona'm...”*. El poc temps que va passar es va fer etern. Fins que va somriure i, mirant-me a mi, va repetir: *“Ho sento. Perdona'm...”*. Aquelles paraules em van paraitzar encara més. Va ser com si jo, igual que la mare, hagués clavat les arrels fins al cor de la casa i aquesta m'aferrés tant que m'impedia sortir corrents cap a ella. I aleshores, amb les cames penjades entre la barana de l'escala, vaig ser testimoni d'un final.

Avui al matí la Nashma no es trobava massa bé. No ha deixat de vomitar durant tot el matí i, a la fi, ha decidit anar al metge. El metge l'ha examinada i li ha dit que estava embarassada.

- No m'ho puc creure Sanja... Embarassada!... Estic perduda!
- No sé què dir-te Nashma...

Quan ha sortit del metge, la Nashma no s'ho podia creure. Ha anat a la farmàcia i s'ha comprat tres tests d'embaràs. En arribar a casa ha començat a beure aigua amb desesperació per comprovar el que li havia dit el metge. Efectivament, la Nashma està embarassada.

- Sanja... si tinc aquest fill no podré estudiar... Em convertiré automàticament en mare i no tindrè opció de res... No el puc tenir...
- Nashma...
- L'Amir no ho pot saber... sinó tindrà motius per impedir que estudiï. Em matricularé al cicle i després li diré que estic embarassada... com si hagués passat després...
- Nashma... se n'adonarà! I si ho fa serà pitjor!
- No, Sanja... Tu no ho entens... He d'estudiar... vull ser mestra... no dic que no vulgui tenir fills! És clar que els vull tenir... però no ara mateix!
- Nashma tens una criatura a dins! Si l'Amir et fa el que t'ha fet fins ara el nen també ho patirà! No posis en joc la salut dels dos! Estàs segura?
- Seguríssima, San. Si no ho faig ara, quan ho faré? Mai! Jo no vull portar la mateixa vida que la mare... No vull viure amb un home que no conec, tenir fills pel fet de tenir-ne i no tenir coneixement... Ja he hagut de renunciar a algunes coses... Encara que m'enamori d'algú no hi podré viure perquè estic casada, no he tingut l'ocasió de sortir de festa amb disset anys ni la tindrè amb vint-i-un perquè ja tindrè un fill...

- Jo t'entenc, Nash. Em fa por que em passi el mateix que a tu. Bé.. ja sé que em passarà... La mare ja està buscant un candidat per ser el meu espòs...
- Espero que tinguis més sort, petita!
- I jo!
- Només que et valori i que t'estimi una mica... ja tindràs molt de guanyat...
- Tan de bo la mare veiés que les coses han canviat...
- No ho farà Sanja... Ella viu arrelada al passat. Va néixer i va créixer en el passat. Li fa por el que no coneix, els canvis. Està acostumada a que les noies es casin amb setze anys i per ella el món funciona així.
- Suposo que sí...
- Se'm fa tard Sanja! He de marxar cap a casa... si us plau no ho expliquis a la mare! Que quedi entre nosaltres dues... Quan sigui el moment ho explicaré a l'Amir i ho farem públic a la família.
- Nashma no tardis gaire... Els embarassos duren nou mesos...

Fa dues setmanes que la Joana busca feina. Fa dues setmanes que va tallar amb l'agència publicitària que tants amics li havia donat. Fa dues setmanes que rep trucades. Quinze dies que escolta missatges que un home li deixa al contestador. Quinze dies que rep notes per sota la porta del seu pis. Han passat tres setmanes i en Marc encara la busca. No en va tenir prou, encara vol gaudir més de la Joana. Però, ella no en vol saber res. Només vol poder oblidar-ho tot.

La Joana vesteix de verd. Porta l'esperança a sobre, però sembla que aquesta fuig d'ella. Avui ha assistit a dues entrevistes de feina, però no li han anat massa bé. Està nerviosa i molt negativa, i no es mostra, ni molt menys, tal i com realment és. No té gana i menja poc. Tot i això, el seu atractiu físic no ha notat cap canvi. Segueix tenint els mateixos cabells i les mateixes corbes que delimiten el seu cos.

És fosc. Fa fred. És tard. La Joana està cansada i vol arribar a casa. Vol estirar-se al sofà vestida, engegar la televisió i adormir-se amb el seu parlar. Avui, però, tornarà dues setmanes enrera i no podrà dormir. S'acosta al portal de casa seva i remena dins de la bossa de mà buscant les claus. Ja les té. Amb les claus a la mà camina decidida cap al portal, però entreveu una silueta que es recolza suggestivament. Una ombra masculina està col·locada en diagonal ocupant tota la porta. "*Merda, merda... què fot aquí?*", es pregunta la Joana. Ella intenta girar cua, però en Marc ja l'ha vist.

- On vas, petita?

La Joana calla. En el silenci de la nit tan sols se senten els tacons de la noia que caminen apressuradament en direcció contrària a la seva llar. El silenci, però, és trencat pel so d'unes altres sabates més masculines, més rudes, més maldestres.

- No marxis! Saps que t'atraparé, com l'última vegada...

En sentir aquestes paraules la Joana queda glaçada.

- Saps que no et vull cap mal... només vull tornar-te a estimar... com aquell dia... tu també vols, ho sé. Tranquil·la Joana, entenc que estiguis espantada, però ara ja no treballem junts i ningú no ens dirà res...

La Joana s'ha quedat muda. No sap què dir. No sap què fer. Té por. En té tanta, que ha quedat paralitzada.

- No dius res?... Millor, més íntim... -, a poc a poc en Marc es va acostant a la Joana, - amor, per què no m'has tornat les trucades ni m'has contestat les notes...? I el ram de flors, el vas rebre?... No em defugis... M'estimes, tu i jo ho sabem. No ens fem patir més l'un a l'altre...

En Marc està a tocar de la Joana, tan a prop que l'aire del seu parlar mou els cabells de la noia.

- No Marc... t'equivoques... t'has equivocat sempre... tu i jo només érem amics... deixa'm si us plau... no... no vull saber res més de tu...
- Menteixes!
- No!
- I tant que sí! Sinó perquè dubtes tant al parlar? Si només érem amics, perquè vas deixar que passés el que va passar? No penso permetre que te m'escapis, ara que ja et tinc... m'ha costat molt tenir-te, no et penso deixar.

La Joana s'esgarrija en sentir aquelles paraules. Sembla encegat. Ella nega amb el cap, però en Marc cada vegada és més a prop d'ella. Ella recula fins que topa amb la paret de l'edifici. I allí mateix, sota la llum dels fanals, en Marc la besa. Ella s'aparta. Ell li agafa la cara. La besa de nou. Ella es queixa. Ell li descorda els botons de la jaqueta agressivament i li posa la mà dins de la samarreta. Ella és prou àgil per aixecar el genoll i donar-li un cop fort a l'entreuix. Ella és prou ràpida per sortir corrents i entrar al seu pis, deixant enrere en Marc que es queixa del dolor.

La Joana corre. Entra i tanca. S'asseu al sofà amb les cames doblegades i amaga el cap entre els seus braços. Se sent impotent. I plora.

La mare va tornar a mirar-lo fixament a ell i li va dir: “*sé que encara m’estimes...*”. I amb un últim somriure va caure fent un so sec i fred al terra. Quan vaig saber reaccionar ja era massa tard. El pare la va colpejar, també, un cop l’havia fet caure a terra. I ho va fer amb ràbia i amb força fins que el dèbil cos de la mare ja quasi bé ni respirava. Panteixava i deixava anar les últimes alenades de vida. “*No mare. Aguanta. Ja baixo.*” I mentre jo pensava això, les tres parques ancianes havien anat a buscar les tisores per tallar el fil de la vida de la mare. El pare havia sortit picant la porta i se n’havia anat amb el cotxe. Jo, al costat de la mare, la bressava i provava inútilment de transmetre-li amor. “*Mare tu m’has salvat amb l’amor que m’has transmès. Perquè jo no et puc salvar a tu?*”.

Aquest matí la Nashma ha fet un pas per millorar la seva vida. Ha fet un pas per voluntat pròpia, sense tenir en compte les ordres del seu marit. Aquest matí, com tants d'altres, s'ha llevat d'hora i ha preparat l'esmorzar de l'Amir. Quan ell ja marxava, ella ha sortit darrere seu. Ha anat a una escola que hi ha a la vora de casa seva i s'ha matriculat a un cicle d'educació infantil, que li permetrà d'accedir a la universitat l'any següent. Ho té tot planejat. Tot i que ara no té els diners ni la preparació per accedir a la universitat, té molt clar que al llarg d'aquest any anirà estalviant per fer allò que realment vol.

Està contenta. Per fi ha fet quelcom sense l'aprovació de l'Amir. Malauradament, aquest vespre s'hi haurà d'enfrontar quan li ho expliqui.

Ja és tard. Deuen faltar escassos minuts perquè Amir creui el llindar de la porta de casa seva. A la cuina, Nashma, porta tota la tarda planejant com li dirà les coses per tal que se les prengui bé.

Ja és aquí.

- Bona nit, amor.
- Bona nit, Amir. Com ha anat el dia?
- Cansat, però bé... com sempre, vaja. Tu què has fet?
- He fet una cosa molt important per a mi.

Amir se la mira sorprès.

- I doncs, què has fet?
- Bé... ja saps que jo vull ser mestra... M'he matriculat a un cicle d'educació infantil...
- Que què?

I silenci. Una forta riallada trenca el silenci. L'Amirriu descaradament.

- Deus fer broma...
- No, Amir... Ja et vaig dir que volia estudiar...
- Però a tu com se t'acut? Què hi tens al cap?
- El mateix que tu Amir! D'això em queixo!
- No hi tens dret a queixar-te! Ets una dona!
- Sóc una persona, Amir! Igual que tu i que els teus companys, i que la meva mare! Tots som persones!

L'ambient s'ha anat escalfant i ara tots dos parlen cridant. Ell, però, amb més força i ràbia.

- Demà mateix et desapuntaràs d'aquest curset!
- No! I no és un curset! És un cicle! Són ensenyaments oficials... per poder treballar!
- I perquè *cony* vols treballar? Que no tens suficients diners amb el que jo et proporciono o què?
- No és aquest el tema, Amir! Sóc útil i no només per passar-me el dia tancada a casa netejant la teva roba, la teva casa i cuinant per a tu! Sóc útil i no només perquè quan tu vulguis fem l'amor! Sóc jove i em queda molt per aprendre i per viure!
- No cal que juris que et queda molt per aprendre! Comença per aprendre a disculpar-te i a rectificar!
- No m'he de disculpar de res!
- No?
- No.

L'Amir s'acosta a la Nashma i li dóna una bufetada a la cara.

- Encara creus que no t'has de disculpar de res?

- No, Amir. Sóc lliure! Si tu no em vols deixar estudiar me n'aniré d'aquí.
- Tu no te n'aniràs enlloc!

Una altra bufetada. Ella s'hi torna i li diu que deixi de pegar-la. Aquestes paraules són la darrera espurna necessària perquè comenci el foc que ho cremarà tot.

L'Amir la bufeteja amb més força i li agafa un dels braços i li cargola fins que la Nashma crida de dolor. Llavors ella s'agenolla adolorida. L'Amir està encegat. Li dóna puntades de peu, li cargola altra vegada els braços, la pega amb les mans i amb els punys. La destrossa. La fa sagnar per tot arreu. La menysprea com aquella joguina que ha passat de moda o que el nen ja no vol tenir. Al cap d'uns minuts, tan sols resta el cos d'una noia ple de sang per tot arreu. Amb una mirada fixa, plena de dolor, de por i de joventut. La Nashma estava embarassada.

Al cap d'uns minuts tan sols queden dos cadàvers i el seu escultor en aquella casa.

En Rafael ja té deu anys. Avui en Rafael ha anat a l'escola com cada dia i en sortir s'ha esperat a que el seu pare el vingués a buscar, tal com ha fet durant els darrers tres mesos. No ha aparegut.

Després d'esperar-se molta estona, alguns mestres han decidit acompanyar-lo a casa. Quan hi ha arribat no hi havia ningú, però la porta de casa no estava tancada amb clau. Han trucat a la policia, però de seguida s'han adonat que en Marcel se n'havia anat, ja que faltaven alguns objectes de la casa i molta de la seva roba. Quan els policies han arribat han trucat a la feina, però els han dit que feia una setmana que havia plegat. En Marcel havia marxat i s'havia deixat en Rafael pel camí.

De seguida han trucat als serveis socials i l'han vingut a buscar. Se l'han emportat i li han dit que li buscaran un nou lloc per viure. En Rafael té deu anys i no entén perquè ara li han de buscar una nova llar. Bé és cert que no vivia en un palau i que no el tractaven de la millor manera, però en Marcel és el seu pare.

Així és com en Rafael es quedarà, no tan sols sense mare i sense pare, sinó també amb el sentiment de ser una càrrega, un pes. Així és com en Rafael arribarà a comprendre i a perdonar el que el seu pare li ha fet, tot i no tornar-lo a veure mai. En Rafael acceptarà que el seu pare l'hagi insultat i maltractat pel seu propi bé, per poder ser en el dia de demà un home com Déu mana.

- És lògic, - es dirà,- sóc un inútil i no serveixo per res. El papa no s'ho mereixia.

--- -- ---

Són les nou del matí i la Janira obre la porta de la fleca.

- Bon dia Janira —, saluda en Rafael.
- Bon dia!
- Què posarem, avui?
- Dues barres de quart, si us plau.

- D'acord. Aquí ho tens. -, les hi allarga alhora que la Janira li dóna les monedes.
- T'ho dono just.
- Moltes gràcies! Per cert, l'altre dia vaig conèixer la teva filla gran, fa molt goig eh!
- Gràcies...

L'Amir s'incorpora.

- Mala *puta*! Això és el que ets!...

De cop i volta calla. Veu horroritzat com el cos de la seva dona resta immòbil. Com la seva mirada està buida. Morta. S'aixeca i es recolza sobre el marbre de la cuina. I llavors veu allò que la Nashma havia preparat per ensenyar-li.

Una ecografia. El seu fill.

Atemorit, l'Amir surt corrents de casa i deixa la porta oberta. Agafa el cotxe i fuig cap a l'estació de trens. S'espera al cotxe uns minuts. Plora. Llavors surt del cotxe i se'n va cap a la via.

El tren ja arriba. El tren que el durà a un altre lloc, lluny de les desgràcies que acaba de sembrar. El tren para. Però ell no puja. La destinació no l'ha acabat de convèncer. S'allunya cap al final de la via. El tren arrenca. L'Amir corre i es llença al buit. Ara sí. Ara ha agafat el tren que volia.

Fa tres setmanes que la Joana viu amb por. Fa tres setmanes que en Marc la persegueix, tres setmanes que ella l'esquiva. Ell la desitja. Ella el tem. Ell la busca i ella s'amaga. Ell se sent fort, ella dèbil. Ell actua malament, però és ella la que se'n sent culpable.

Avui es lleva i s'aixeca, com els darrers matins, amb poca energia entre parets verd poma. És jove i sap que la vida a voltes dóna cops, i tot i que ella intenta viure cada dia al màxim ara no se'n sent capaç. Avui la Joana farà un pas endavant per millorar la seva vida. El despertador sona i ella es gira cap a la finestra des del llit. Entre els finestrans veu com entren els raigs de sol i com queden reflectits en la seva paret verd poma amb una altra tonalitat més clara. Amb un impuls s'aixeca del llit i se'n va cap al menjador. Obre el balcó i mira la temperatura exterior. 19 graus. En un tres i no res es dutxa, es vesteix i es pentina. Es mira al mirall i somriu amb tristor. "*Espero que tot vagi bé*" pensa. Li han ensenyat que la confiança la fa més forta i ella no vol ser dèbil, tot i això, el dubte i la por l'han debilitat. Surt al carrer, però és incapaç de somriure. Té por i camina alerta, pendent de tot allò que es mou al seu costat. Ha baixat a comprar el pa, però finalment es decideix per esmorzar a la fleca. Un cafè amb llet i un entrepà de fuet. Llestos, ja se'n pot anar. Duu en un paper apuntada l'adreça on s'ha de dirigir. "Carrer Ramon Llull, 7".

Ja hi és. Ha arribat a la comissaria. Abans d'entrar mira al seu voltant i llavors entra. Decidida. Valenta, després de tants mesos. Entra disposada a posar el punt i final a una història que va començar en contra de la seva voluntat.

“Perquè jo no et puc salvar a tu?”.

Massa tard. Ja no quedaven roses de color vermell passió al jardí. La mare feia temps que no regava la gespa, que a poc a poc havia esdevingut d'un verd descolorit i havia anat morint fins que s'havia tornat d'un to més proper al marró. El pare havia fet escac i mat. Les parques tallaven el fil. La mare, immòbil, s'abandonava.

Que bé! Avui hem plegat una hora abans! Me'n vaig volant cap a casa en Jaume. Penso fer-li una sorpresa que *fliparà*. El deixaré sense paraules i no podrà resistir-se a mi...

Ja hi sóc. És a casa? Miraré per la finestra de darrera... No és al menjador... Però sento sorolls... Quin remei, hauré de picar al timbre...

Ja sento les passes... i riu... De què deu riure? Ara li ho preguntaré...

Obre la porta. Va sense samarreta i treu només el cap.

- Aina! Què fas aquí?
- Et volia donar una sorpresa!
- I me l'has donat!
- Que puc passar?
- D'això...
- Qui és Jaume? Dignes-li que ara no pots! Que la petita Clàudia té ganes de jugar amb tu una estona més!

De qui és aquesta veu tan jove? Està amb una altra noia? No pot ser.

--- -- ---

Merda! M'ha enganxat amb la Clàudia! N'acabo de perdre una! Merda, merda! S'està empenyant!

--- -- ---

- Sembla que estaves força ocupat...

Merda Aina! No ploris! Aguanta fins que hakis marxat!

- Adéu Jaume...
- Aina, espera!

Marxa, corre! Que no em vegi plorar... no s'ho mereix... Com ha pogut fer-me això? Aquella veu... devia tenir disset anys com a molt... no pot ser... S'ha acabat... Per què m'havia de passar a mi? No em puc creure que només s'interessés per mi pel sexe! Si al cap i a la fi, no hem arribat a fer l'amor... A més, si només li interessés això no s'hauria entretingut amb mi... No, Aina! Prou! És evident... només volia aconseguir una cosa... Ha jugat amb mi, perquè sabia que jo n'estava penjada. Però no n'estic només penjada n'estic enamorada! Mai m'havia sentit així!...

Jo l'estimo... però no penso ser el seu objecte de plaer...

S'ha acabat.

Ja l'enyoro...

Avui es vesteix de negre per la mort de tres familiars. Una filla, un gendre i un nét.

La Janira està envoltada dels seus, que l'abracen i la consolen. Li transmeten amor, però ella no es veu capaç d'acceptar-lo. Té el cor esquerdat. A casa seva la gent parla en veu baixa, intentant no trencar el silenci, la pau que la Nashma es mereix.

- Ha estat culpa meva...

De sobte tothom calla i es gira vers la Janira. La Sanja, que fins llavors s'havia mostrat muda i inexistent, s'aixeca de la cadira del racó i se'n va cap a la seva mare. L'agafa i la intenta apartar de tota aquella gent que li dóna el condol. La Janira no es deixa endur i fa força amb els peus contra el terra, talment com si volgués demostrar que és la que està més arrelada de tota la comunitat.

- Ha estat culpa meva... Jo ho veia... com li feia mal, com la feia plorar, com... ella no era feliç... però no vaig fer res. "És el que et pertoca", li deia. I ara el que em pertoca a mi és viure sense una de les meves filles... Sanja... espero que tu que encara ets aquí em perdonis... Ella tenia raó i jo no li vaig donar mai. Ella t'explicava que tenia por i tot i que jo ho sabia, mai no li vaig donar tanta importància,... Jo... no... Jo no sé què fer, ara...

Les paraules de Janira provoquen un silenci absolut al menjador de casa seva, i tan sols el seu plor desconsolat el trenca. La Janira plora en braços de la Sanja que des de fa tres dies no parla. La Janira se sent impotent, culpable i assassina. És plenament conscient que va entregar la seva filla a un desconegut, en contra de la seva voluntat, i per a que ell la transformés en la seva esposa, en la seva esclava.

I en aquell menjador una multitud de persones vestides de negre romanen en silenci, observen el dolor d'una mare a qui li cau el món a sobre, i es pregunten si no estan fent el mateix amb la seves filles.

En Rafael està estirat al llit i sosté la fotografia d'una dona entre les mans. La contempla i un somriure dissimulat se li dibuixa al rostre. La Mònica s'està rentant les dents al lavabo, acaba i s'estira al llit, al costat del seu home.

- Què contemples amb aquesta carona, amor?
- Res... una fotografia vella.
- La coneixes?
- No...
- I d'on l'has tret?
- És la meva mare... quan era petit li vaig prendre la foto al meu pare.

La Mònica sap que aquest és un terreny perillós del qual el seu marit mai no en parla. Tot i això, està contenta. Sembla com si en Rafael després de vint-i-sis anys de casats s'estigués obrint a ella.

- Que me la deixes veure?
- Sí...
- És preciosa, Rafael... Com es deia?
- Marina...

En Rafael es mira la seva esposa. Ella sempre l'ha respectat i mai no l'ha forçat per tal que li expliqués res, però ara ell li vol explicar la seva història. I a poc a poc, amb tranquil·litat, abraçades i alguna llàgrima, en Rafael explicarà a la Mònica els secrets més preuats de la seva vida, aquells que mai no havia confiat a ningú. I li contarà la infància que va viure. Serà llavors quan un nen de deu anys que se sentia culpable entendrà, finalment, que no se n'ha de sentir, ans al contrari. En Rafael entendrà que un no és culpable quan el peguen o quan l'insulten, sinó que n'és la víctima. En Rafael veurà clar que l'únic culpable era en Marcel.

La Mariona té trenta anys i avui es troba per primera vegada envoltada de persones que han patit experiències semblants a la seva. Asseguts en cercle, un per un han anat explicant les seves vivències. Han plorat i s'han abraçat. Entre ells hi ha una psicòloga que els aconsella i els orienta per tal que puguin recuperar el son i el somriure.

La Mariona té trenta anys i segueix pensant que no va fer suficient per salvar la vida de la seva mare, l'Helena. La Mariona té trenta anys i encara somia amb el seu pare enfrontant-se a la seva mare, colpejant-la i deixant-la morir al terra, als seus braços. La Mariona no va poder salvar la seva mare, però promou una sèrie de campanyes amb les quals pretén salvar altres dones i els seus fills per evitar-los, així, el patiment que ella encara té.

Ja fa vuit mesos que no veig en Jaume, que no hi parlo, que no en sé res... però encara hi penso, hi somio... encara és amb mi. L'estimo. És la persona que més he estimat i...

Ara mateix el trucaria i l'aniria a veure, em deixaria caure a les seves mans i permetria que ens féssim petons. L'enyoro molt... Encara en tinc el número de mòbil... i no l'he esborrat del *messenger*... Potser ja és hora que ho faci.

Fet. Ara ja no el podré trucar ni parlar amb ell. No pot ser... altra vegada... Com pot ser que després de tant temps encara plori... L'estimo. L'enyoro. El necessito.

El necessito.

--- --- ---

El necessita. I passaran els anys i en Jaume sempre formarà part dels seus records. Del que ella ha estimat i no ha pogut oblidar. Del que ella encara enyora. I passaran els anys i l'Aina no s'adonarà que en Jaume sentia plaer en saber que ella encara era una nena, que la tenia lligada a ell i que ella el necessitava.

EPÍLEG

Algú des de dins d'un cotxe engega la radio per anar a treballar. Molt d'hora al matí. *“Dona morta al menjador de casa... S'ha trobat el seu cos esquarterat dins d'un contenidor... Es creu que es tracta d'un nou cas de violència de gènere... La policia està investigant amb qui es relacionava aquesta noia... Sembla que no tenia més de vint-i-tres anys... Les autoritats estan preocupades per l'augment de casos de violència de gènere...”*.

A poc a poc aquella notícia va omplint el cotxe de paraules que semblen llunyanes, tot i haver passat al poble veí. *“M'acabo de casar amb l'home que estimo i que m'estima. Això no em passarà a mi.”* És feliç, jove, despreocupada. El que ella no sap és que al cap d'un parell d'anys, l'amor de la seva vida, l'home amb qui s'ha casat, l'home que l'estima tant, canviarà. I amb el temps, ella esdevindrà una víctima més. Una víctima com tantes que n'hi ha avui en dia. Una víctima silenciosa. Una víctima muda, incapaç de trair el que sent per ell, pel seu agressor. Una víctima més, d'aparença feliç i despreocupada. Una víctima més que passarà desapercebuda per la resta de la societat fins al dia que s'exposi el seu cos al tanatori. Un cos demacrat, fet malbé, marcat. Un cos ple de talls i traus. Un mapa de ferides pintat amb i per la fúria d'un monstre que diu que actua amb amor.

Un monstre que diu: *“ho faig amb amor”*.

***Ho faig amb amor no ens enganya.
Però amaga –dosífica– una gran
veritat: l'amor pateix asincronies.
Les asincronies generen violència. I
l'amor, consentiment. Aquest és
l'univers infernal que presenta la
novel·la: un petit mocador en què
l'amor no és una arma de
redempció, sinó una esclatxa per a
la maldat. Una tragèdia directa com
un cop de puny.***

**Encara
queden
massa
coses per
canviar.
Hauríem
de ser
més
humans.**

Una novel·la que ret
homenatge a totes les
persones que s'han vist
afectades per uns drames
similars.

**Tan de bo no fos una
novel·la sobre fets que
poden passar, sinó una de
ciència ficció.**

*Ho faig amb amor és la
declaració d'amor a la
literatura d'una més que
aficionada a ella.*

Bona és la voluntat temàtica de
l'autora, arriscada és la
proposta i massa gran el
resultat.

*L'autora no passa
per la vida
superficialment.
Té un esperit
crític amb un
clar
posicionament per
la justícia i el
benestar
psicològic, humà
i físic de les
persones.*

**Que tremolin les
editorials!**
